

دوشنبه ۲۷ دی ماه ۱۴۰۰ • ۱۴۴۳ جمادی الثانی ۱۳ • 17 Jan 2022

نگاهی به رسانه ها

بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه ها

تعداد کل محتوا : ۳۳

روزنامه

۳۳

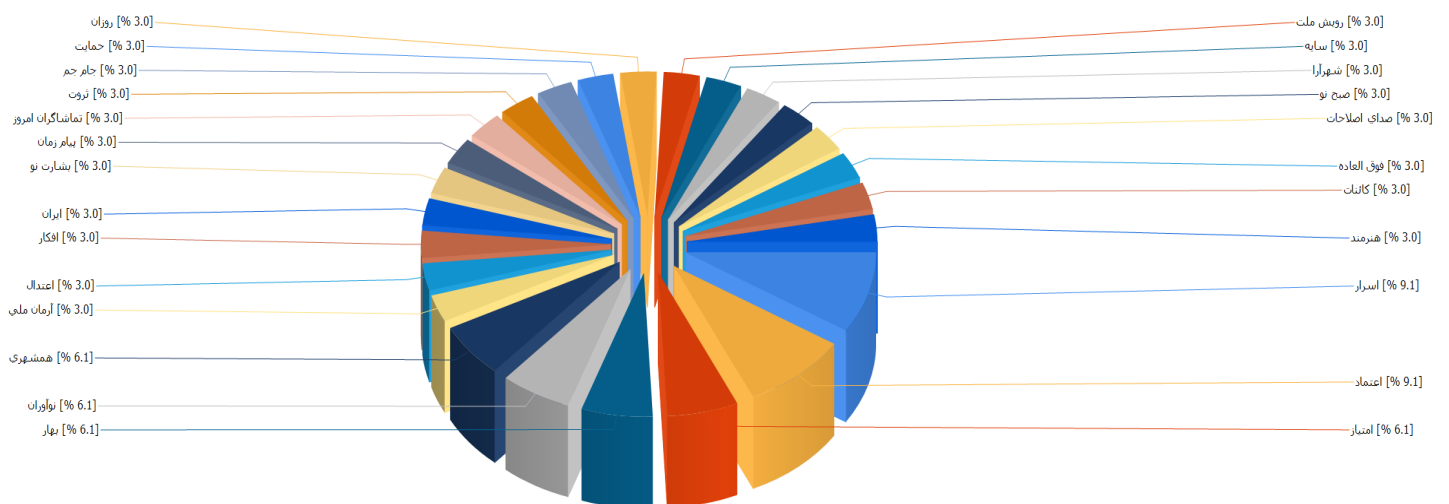
روزنامه: 100.00 %

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تاثیر در رسانه های مکتوب

ردیف	نام منبع	فراوانی	درصد فراوانی
۱	اسرار	۳	۹/۱
۲	اعتماد	۳	۹/۱
۳	امتیاز	۲	۶/۱
۴	بهار	۲	۶/۱
۵	نواوران	۲	۶/۱
۶	همشهری	۲	۶/۱
۷	آرمان ملی	۱	۳/۰
۸	اعتدال	۱	۳/۰
۹	افکار	۱	۳/۰
۱۰	ایران	۱	۳/۰
۱۱	بشارت نو	۱	۳/۰
۱۲	پیام زمان	۱	۳/۰
۱۳	تماشاگران امروز	۱	۳/۰
۱۴	ثروت	۱	۳/۰
۱۵	جام جم	۱	۳/۰
۱۶	حمایت	۱	۳/۰
۱۷	روزان	۱	۳/۰
۱۸	رویش ملت	۱	۳/۰
۱۹	سایه	۱	۳/۰
۲۰	شهرآرا	۱	۳/۰
۲۱	صبح نو	۱	۳/۰
۲۲	صدای اصلاحات	۱	۳/۰
۲۳	فوق العاده	۱	۳/۰
۲۴	کائنات	۱	۳/۰
۲۵	هنرمند	۱	۳/۰
	جمع کل	۳۳	۱۰۰

نمودار فراوانی و درصد مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	روایت علی نصیریان از جراحی انسان مقابل انسان	آرمان ملی
۸	بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر/ امکان نمایش آنلاین آثار	اسرار
۹	حضور پررنگ علیرضا کوشک جلالی در شهرهای گوناگون ایران	اسرار
۱۰	نسیم ادبی بازهم با «خونین زار» روی صحنه می رود	اسرار
۱۱	علی نصیریان: مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند	اعتدال
۱۲	رهایی بخشی یا تاریخ زدگی	اعتماد
۱۳	کوشک جلالی «آرت» را کارگردانی می کند	اعتماد
۱۴	نگاهی به نمایش «بک تو بک» / وقتی همه محبوسیم	اعتماد
۱۵	علی نصیریان: مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند	افکار
۱۶	بزرگداشت حسن نمک دوست و حسین کیانی در جشن انجمن منتقدان تئاتر	امتیاز
۱۷	معرفی هیأت داوران مسابقه نمایشنامه نویسی جشنواره تئاتر کودک	امتیاز
۱۸	تئاتری ها پای کار آمدند	ایران
۱۹	بازخوانی متون ادبی؛ راه گریز از فرم های کهنه تئاتر است	بشارت نو
۲۰	برای سومین بار؛ جلال تهرانی با «مخن» به تئاتر باز می گردد	بهار
۲۱	بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر	بهار
۲۲	نمایش دوشیزه در تماشاخانه آبان به صحنه رفت	پیام زمان
۲۳	بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر	تماشاگران امروز
۲۴	حضور پررنگ علیرضا کوشک جلالی در شهرهای گوناگون ایران	ثروت
۲۵	دیدار نصیریان با مدیران جشنواره تئاتر فجر	جام جم
۲۶	اعلام بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر	حمایت
۲۷	برای فرار از فرم های کهنه تئاتری باید سراغ بازخوانی متون ادبی برویم	روزان
۲۸	نسیم ادبی بازهم با «خونین زار» روی صحنه می رود	رویش ملت
۲۹	تئاتر یعنی جراحی انسان مقابل انسان	سایه
۳۰	معرفی هیئت انتخاب بخش صحنه ای تئاتر فجر	شهرآرا
۳۱	عروسی میان گل های اطلسی	صبح نو
۳۲	ضرورت به صحنه بردن ادبیات؛ برای دمیدن روحی تازه به صحنه های تئاتر	صدای اصلاحات
۳۳	حضور پررنگ علیرضا کوشک جلالی در شهرهای گوناگون ایران	فوق العاده
۳۴	مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند	نوآوران
۳۵	نسیم ادبی بازهم با «خونین زار» روی صحنه می رود	نوآوران
۳۶	شادی کودکان در نقاط صفر مرزی	همشهری
۳۷	معرفی ۲۶ هنرمند برای انتخاب نمایش	همشهری
۳۸	علی نصیریان: مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند	هنرمند
۳۹	مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند	کائنات

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

تئاتر

روایت علی نصیریان
از جراحی انسان مقابل انسان

علی نصیریان در دیدار با برگزارکنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر، با تاکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: «مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.» علی نصیریان خطاب به جوان های شرکت کننده در جشنواره گفت: «من درود می فرستم به همه جوان ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می کنند؛ برای تئاتری که از پخش های زیبا، تاثیرگذار و دل نشین هنر است. یک هنر منحصر به فرد و تکثیر نشدنی است؛ یک آیین است که در آن یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می گیرد تا مسائل و مصایب و گرفتاری هایش را عریان کند، بشکافد و مقابل انسان دیگری جراحی کند. همه این زخم ها در تئاتر باز می شود؛ بنابراین تئاتر یک هنر زنده است.» وی تاکید کرد: «شما یک کار غیر قابل تکثیر و بسیار انسانی انجام می دهید؛ چرا که انسان را مقابل انسان جراحی می کنید.» نصیریان ادامه داد: «شما کسانی هستید که با نگاه و سواد و انرژی تازه وارد عرصه تئاتر شدید و برخی از شما بسیار خوب درخشیدید و کار کردید. حتی اگر پنج اثر در خور توجه از بین ۶۰۰ گروه متقاضی در جشنواره تئاتر فجر بیرون بیاید، برد با جشنواره است چرا که خلاقیت مقوله ساده ای نیست. این جشنواره با وجود تمام مشکلات کشور، فرصتی در مسیر پیشرفت شماست؛ امیدوارم این رویداد کمکی باشد تا بتوانید خلاقیت های خود را به نمایش بگذارید.» او همچنین بیان داشت: «از پیش از انقلاب تا امروز، مدیرانی بوده اند که اصلا تئاتر را دوست نداشتند. اما برخی دیگر، عاشق تئاتر و هنر بودند و آن را ارتقا دادند. آقای قادر آشنا و آقای مسافر آستانه جزو دسته دوم هستند؛ چرا که دل بسته هنر و تئاترند.» نصیریان تصریح کرد: «مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.» قادر آشنا، مدیر کل هنرهای نمایشی خطاب به علی نصیریان گفت: «تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگان هنر زنده است و نفس گرم شما می تواند مشوق حرکت رو به جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سرلوحه کار قرار دهند.» در پایان این دیدار، نسخه ای از پرتره استاد علی نصیریان با عکسی از مهدی آشنا به ایشان اهدا شد.

دبیر جشنواره تئاتر فجر مطرح کرد؛ بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر / امکان نمایش آنلاین آثار

اسرار-مسافرآستانه گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده است. حسین مسافر آستانه دبیر چهلمین جشنواره تئاتر فجر گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده و مبلغ بودجه از سوی ستاد جشنواره با توجه به تورم بالا ۹ میلیارد تومان پیشنهاد شده است. بودجه جشنواره تئاتر فجر در دوره گذشته، ۵ میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان بود. امسال افتتاحیه این رویداد ۱۴ بهمن در استان یزد برگزار می شود. مسافرآستانه دلیل آن را توازن مناسب بین هنرمندان در سراسر کشور می داند. پیش از این مرکز اصلی برگزاری جشنواره تئاتر فجر (افتتاحیه و اختتامیه) تهران بود. به گفته دبیر چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر، هزینه های اعزام گروه های نمایشی از سایر استان ها به یزد و علاوه بر آن هزینه تولید اثر نمایشی، بر عهده ستاد جشنواره است. سال گذشته، بخش جداگانه ای با عنوان جایزه شهید سلیمانی به جشنواره تئاتر فجر اضافه شد، اما امسال این بخش در جشنواره حضور ندارد. اما مسافر آستانه می گوید شرکت کنندگان در جشنواره تئاتر سردار آسمانی که آثار منسجم و درخور شخصیت سردار سلیمانی در این جشنواره ارائه داده باشند، برای شرکت در جشنواره تئاتر فجر انتخاب می شوند. فعلاً ظرفیت پذیرش تماشاگر در سالن های نمایش صددرد است، اما از چهاردهم بهمن ماه (آغاز جشنواره) وضعیت کرونایی کشور بررسی می شود و با توجه به رنگ بندی کرونایی، تصمیم گیری نهایی می شود. جشنواره تئاتر فجر دو روز بعد از آغاز جشنواره فیلم فجر، از چهاردهم بهمن در یزد کار خود را آغاز می کند و تا ۲۶ بهمن ادامه دارد. در بخش بین الملل تا امروز، آثاری از آسیا و اروپا برای شرکت در جشنواره فرستاده شده اند، اما حضور نهایی شرکت کنندگان در بخش بین الملل هنوز مشخص نیست.

حضور پررنگ علیرضا کوشک جلالی در شهرهای گوناگون ایران

علیرضا کوشک جلالی پس از ۶ هفته تمرینات آنلاین نمایش «آرت»، دو هفته پیش برای تمرینات نهایی به ایران آمد و مستقیم راهی رشت شد و این نمایش ۲۳ دی ماه، با هنرمندان گیلانی به صحنه رفت. به گزارش اسرار، این نمایشنامه نویس و کارگردان تئاتر، برنده جایزه نمایشنامه نویسی مردمی آلمان، در ایران هم حضور پررنگی دارد و در شهرهای گوناگون هم کارگاه های آموزشی برگزار می کند و هم نمایش های مختلفی را به صحنه می برد. او از جمله هنرمندان حرفه ای تئاتر است که در دوران کرونا نیز فعالیت های خود را تعطیل نکرد و در آلمان هم نمایش اجرا کرد و هم دوره های آموزشی خود را به صورت آنلاین ادامه داد. نمایشنامه «آرت» که در ایران با نام «هنر» شناخته می شود، از جمله آثار مشهور یاسمینا رضا است که پیش از این هم کارگردان های دیگری همچون داود رشیدی و پارسا پیروفر آن را اجرا کرده اند. کوشک جلالی متن این نمایشنامه را خود ترجمه کرده که از سوی نشر «مهر نوروز» در تهران منتشر شده است. او این نمایش را با تهیه کنندگی عامر عظیمی و بازی شاهد غروی، اشکان بخشنده، عامر عظیمی در تماشاخانه «نارون» رشت به صحنه برده است.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۲۷ دی ماه ۱۴۰۰ * ۱۱:۵۵

نسیم ادبی باز هم با «خونین زار» روی صحنه می‌رود

نسیم ادبی با نمایش «خونین زار» برای سومین بار به صحنه می‌رود. «خونین زار» نمایشی است به نویسندگی و کارگردانی سهراب حسینی که قرار است بهمن امسال در تئاتر شهرزاد روی صحنه برود. این اثر نمایشی پیش از این سال‌های ۹۴ و ۹۸ روی صحنه رفته و گروه اجرایی آن حالا مشغول تمرین هستند تا بار دیگر نمایش خود را روی صحنه ببرند. سهراب حسینی درباره اجرای این نمایش برای سومین بار می‌گوید: نمایش «خونین زار» در هر دو اجرای قبلی مورد توجه تماشاگران قرار گرفت و در مجموع ۷ ماه روی صحنه بود. سال ۹۸ برای دومین بار این نمایش را اجرا کردیم و با وجود استقبال مخاطبان، به دلیل تداخل اجرای آن با دیگر پروژه‌هایمان به ناچار اجرا را متوقف و به زمانی دیگر موکول کردیم اما از همان موقع در صدد بودیم اجرای نمایش را ادامه بدهیم تا اینکه همه گیری کرونا و تعطیلات تئاتر، برنامه‌ریزی ما را تغییر داد اما حالا با بهتر شدن شرایط، تصمیم گرفتیم نمایش را برای سومین بار اجرا کنیم. به گفته حسینی، این اثر نمایشی قرار است با تغییراتی اساسی در قیاس با دو اجرای قبلی خود روی صحنه برود و پروداکشنی متفاوت خواهد داشت ولی نسیم ادبی همچنان تنها بازیگر آن است و حسن مصطفوی هم به عنوان تهیه‌کننده با اجرای این نمایش همکاری دارد.

علی نصیریان: مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند

«علی نصیریان» در دیدار با برگزار کنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر، با تاکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.

به گزارش ایرنا، برنامه دیدار با استاد علی نصیریان پیش از ظهر یکشنبه بیست و ششم دی ماه با حضور قادر آشنا مدیرکل هنرهای نمایشی و حسین مسافرآستانه دبیر چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر و وحید لک مدیر روابط عمومی، ارتباطات و تبلیغات جشنواره در منزل این هنرمند پیشکسوت برگزار شد. در ابتدای این دیدار، حسین مسافرآستانه گزارشی از وضعیت این دوره جشنواره تئاتر فجر ارائه کرد و گفت: فکر نمی کردیم که با توجه به تدویم شرایط کرونایی، امسال انقدر گروه تئاتری در کشور کار کرده باشند. به طوری که بیش از ۶۰۰ گروه متقاضی حضور در این دوره جشنواره بودند.

قادر آشنا نیز در این دیدار از تلاش برای حمایت گروه های جوان و امید دادن به آنها برای ادامه کار در شرایط دشوار اقتصادی خبر داد و گفت: با برنامه ریزی های صورت گرفته، امسال از هزینه کرد بودجه در بخش های جنبی کاسته شده و در تلاشیم تا بزرگترین بخش بودجه این دوره از جشنواره را به کمک هزینه حمایت از گروه های شرکت کننده در جشنواره اختصاص دهیم. مدیرکل هنرهای نمایشی در ادامه با اشاره به تعداد قابل توجه هنرمندان شرکت کننده در این دوره از جشنواره به ویژه گروه های جوان، گفت: خانواده تئاتر با وجود تمام سختی ها، تلاش می کند به حیات خود ادامه دهد و جشنواره تئاتر فجر نیز این تلاش ها و ایستادگی را ارج می نهد. آشنا همچنین خطاب به علی نصیریان گفت: تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگان زنده است و نفس گرم شما می تواند مشوق حرکت رو به جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سرلوحه کار قرار دهند.

در ادامه علی نصیریان خطاب به جوان های شرکت کننده در جشنواره گفت: من درود می فرستم به همه جوان ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می کنند؛ برای تئاتری که از بخش های زیبا، تاثیرگذار و دل نشین هنر است. یک هنر منحصر به فرد و تکثیر نشدنی است؛ یک آیین است که در آن یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می گیرد تا مسائل و مصایب و گرفتاری هایش را عریان کند، بشکافد و مقابل انسان دیگری جراحی کند. همه این زخم ها در تئاتر باز می شود؛ بنابراین تئاتر یک هنر زنده است.

به بهانه اجرای تئاتر «احتمالات» ساخته علی شمس رهایی بخشی یا تاریخ زدگی

محسن آزموده

فیلسوفانی چون نیچه و فوکو، بلکه مورخان در هر زمانه‌ای به ما آموخته‌اند که جست‌وجوی ضرورت و قطعیت در تاریخ، آن‌طور که مشاهیر در پی آن بودند، اب در هاون کوبیدن است و کوششی نافرجام. تاریخ زنجیرهای از ضروریات قابل پیش‌بینی و تبیین‌پذیر نیست، بلکه تحقق توالی نا ضرور و غیر قطعی از احتمالات است؛ «همشین شدن هر کسی با هر کسی یا هر کسی با هر چیزی یا هر چیزی با هر چیزی در هر حالتی ممکن» علی شمس این نکته را در نمایش صدقیقه‌ای خود به خوبی نشان می‌دهد. احتمال آنکه بنیانگذار قاجار به اقتدر هم که می‌گویند، سفاک و خونریز نباشد، یا کتابسوزان به آن شکلی رخ نداده باشد که در تاریخی سراسر آشوبناک و ملتهب روایت شده.

مورخان سخت‌گیر، شرطی‌های خلاف واقع (Counterfactual conditional) در روایت و تحلیل تاریخی را مهم‌ل و پیچ‌آرزی می‌کنند، گزاره‌هایی مثل اینکه «اگر یزدگرد توسط آسیابان و زنتش کشته نمی‌شد» یا «اگر سلطان محمد خوارزمشاه بازرگانان مغول را نمی‌کشت» یا... هنر اما خود را تخته بند اسناد و مدارک و قطعیت‌های به وقوع پیوسته نمی‌کند، با تخیل آزاد سرو کار دارد و می‌تواند، بلکه حق خود می‌داند که احتمالات ممکن ریه تصویر بکشد و از خلال آن، امکان‌های رهایی بخشی را آشکار سازد. اصلاً اگر این آزادی در هنر نباشد و همه چیز در چارچوب جبر رانکته‌ای «آن گونه که واقعاً بوده» (wie es eigentlich gewesen ist) تعیین پذیرفته باشد، دیگر هنر به چه کار می‌آید؟ اثر دیدنی و جذاب علی شمس و همکارانش، مجموعه‌ای نامتقارن و به لحاظ زمانی نامتوالی از همین عدم تعیین‌ها را در صحنه

به نمایش می‌گذارد. تصویرهایی آشنا از تاریخی خونبار و گاه نفسگیر، مثل دقیقه شکنجه و قتل مستشارالدوله، منتها با چاشنی طنز و شوخی، همچون لحظه مرگ عطار و نجم‌الدین کبری. اما این رجوع به تاریخ و بازخوانی یا به تعبیر دقیق‌تر بازسازی لحظاتی از آن، چه فایده‌ای دارد؟ ما ملت تاریخی‌زده‌ای هستیم. در این شکی نیست. ربطی به ذات و سرشت پیشینی ما ندارد، هر قومی که از یک طرف پیشینه‌های کهن داشته باشد و از طرف دیگر، اکنون نابسامان، ناگزیر به گذشته‌گریز می‌زند و مدام از روزگار سپری شده و مجد و شکوه مضمحل شده قصه‌های ملال‌آور سر می‌دهد. این بازگشت هر روزه به تاریخ، به آقامحمدخان و لطفعلی‌خان و جنگیز خان، اسکندر و بزرگمهر و یزدگرد، نه برای تعلیل (علت‌یابی) وضعیت‌کنونی یا به تعبیر دقیق‌تر تبارشناسی لحظه حال که از قضا برای فراموشی اینک و اینجا و خودفراموشی در گذشته‌های موهوم صورت می‌گیرد. غرق شدن در توهّمات «داشتیم داشتیم» و دل خوش کردن به اینکه بله، مانیز روزگاری لحظه‌ای سالی قری هزاره‌ای، آری...

علیه این شکل از تاریخ‌سازی و به تعبیر درست‌تر تاریخ‌زدگی، باید ایستاد و به نحو انتقادی و جدی با تاریخ رویارو شد. اینکه لحظه‌ها یا لمحّه‌هایی از انبوه بی‌پایان تاریخی هزارتو را بر گزینیم و به نحوی بازگو‌شانه و دلخواه، یا آنها و بر بوم، چنانکه اشاره شد، فی‌نفسه اشکالی ندارد و اساساً جوهر کار هنری، همین تخیل خلاق و چارچوب‌گریز است. منتها این شادخواری تاریخی، خود بیانگر آن است که چه کار کردی دارد. آیا هدف تلنگر زدن به مخاطب و تخریب باورهای غلط اوست یا به کار تثبیت کلیشه‌های دستمالی شده کمک می‌کند. تاریخ در اثر هنری، نمایش رهایی بخشی است که اگر جز این باشد، نه هنر می‌ماند نه تاریخ انتقادی. از نظر نگارنده، در بیشتر لحظه‌های نمایش احتمالات، تاریخ‌ورزی در پی بیرون کشیدن امکان‌ها و احتمالات

مورخان سخت‌گیر، شرطی‌های خلاف واقع (Counterfactual conditional) در روایت و تحلیل تاریخی را مهم‌ل و پیچ‌آرزی می‌کنند، گزاره‌هایی مثل اینکه «اگر یزدگرد توسط آسیابان و زنتش کشته نمی‌شد» یا «اگر سلطان محمد خوارزمشاه بازرگانان مغول را نمی‌کشت» یا... هنر اما خود را تخته بند اسناد و مدارک و قطعیت‌های به وقوع پیوسته نمی‌کند، با تخیل آزاد سرو کار دارد و می‌تواند، بلکه حق خود می‌داند که احتمالات ممکن ریه تصویر بکشد و از خلال آن، امکان‌های رهایی بخشی را آشکار سازد. اصلاً اگر این آزادی در هنر نباشد و همه چیز در چارچوب جبر رانکته‌ای «آن گونه که واقعاً بوده» (wie es eigentlich gewesen ist) تعیین پذیرفته باشد، دیگر هنر به چه کار می‌آید؟ اثر دیدنی و جذاب علی شمس و همکارانش، مجموعه‌ای نامتقارن و به لحاظ زمانی نامتوالی از همین عدم تعیین‌ها را در صحنه به نمایش می‌گذارد. تصویرهایی آشنا از تاریخی خونبار و گاه نفسگیر، مثل دقیقه شکنجه و قتل مستشارالدوله، منتها با چاشنی طنز و شوخی، همچون لحظه مرگ عطار و نجم‌الدین کبری.

پرحرفی و اسم‌پراکنی (Name-dropping) و تکرار کلیشه‌ها بیش از اندازه خودنمایی می‌کند و سر و صدا و هیاهو، مانع از تعمق بیشتر می‌شود، یعنی از تاریخ‌ورزی هنرمندانه به تاریخ‌زدگی عامیانه نزدیک می‌شویم. بر این اساس شاید بد نباشد بیشتر در این باره فکر کنیم که رجوع‌مان به تاریخ و بررسی احتمالات آن، با هر ابزار و مدیومی، در پی چیست؟ رهایی بخشی یا تاریخ‌زدگی.

نفته‌است، صدا دادن به آواهای خفه شده. نمایش در به تصویر کشیدن تداوم حیات فرهنگی به رغم ناملایمات سیاسی و اجتماعی موفق است، یعنی در القای اینکه آنچه در پی جنگ و غارت و آشوب و آتش‌سوزی، حتی به رغم کتابسوزان می‌ماند، فرهیختگی است، فرهنگی که از رهگذار صفحات مکتوب، نسل به نسل و سینه به سینه به حیات خود ادامه می‌دهد. اما در لحظه‌هایی معدود،

کوشک جلالی «آرت» را کارگردانی می کند

علیرضا کوشک جلالی پس از ۶ هفته تمرینات آنلاین نمایش «آرت»، دو هفته پیش برای تمرینات نهایی به ایران آمد و مستقیم راهی رشت شد و این نمایش ۲۳ دی ماه، با هنرمندان گیلانی به صحنه رفت. به گزارش ایسنا، این نمایشنامه نویس و کارگردان تئاتر مقیم آلمان در ایران هم حضور پررنگی دارد و در شهرهای گوناگون کارگاه های آموزشی برگزار می کند و هم نمایش های مختلفی به صحنه می برد. او از جمله هنرمندان حرفه ای تئاتر است که در دوران کرونا نیز فعالیت های خود را تعطیل نکرد و در آلمان هم نمایش اجرا کرد و هم دوره های آموزشی خود را به صورت آنلاین ادامه داد. نمایشنامه «آرت» که در ایران با نام «هنر» شناخته می شود، از جمله آثار مشهور یاسمینا رضا است که پیش از این توسط کارگردان های دیگری همچون داود رشیدی و پارسا پیروزفر اجرا شده است. او این نمایش را با تهیه کنندگی عامر عظیمی و بازی شاهد غروی، اشکان بخشنده، عامر عظیمی در تماشاخانه «نارون» رشت به صحنه برده است.

یاسمینا رضا خود درباره این نمایشنامه گفته است: «خودفریبی برای من بخش مهمی از زندگی است و من امروز به خصوص آن را با دنبال کردن یک چهره سیاسی می بینم. خودفریبی امروز حکومت می کند. خودفریبی عنصر مسلط نهاد بشری است. خودفریبی تنها دروغ گفتن به دیگران نیست، بلکه دروغ گفتن به خود است. شکلی از محافظت است و ناشی از احساسات دیگر مثل احساس غرور، نخوت، ترس و درآمیختن با دیگران.» اجرای این نمایش در رشت تا اول بهمن ماه ادامه دارد. این نمایش در تاریخ یاد شده هر روز ساعت ۱۸ و ۳۰ دقیقه در تماشاخانه «نارون» شهر رشت به صحنه می رود و بلیت آن در سایت Tsandali.ir به فروش می رسد.

نگاهی به نمایش «یک تو بلک»

وقتی همه محبوسیم

سارا کنعانی

این یک کم لطفی آشکار در حق نمایش «یک تو بلک» است که بخواهیم آن را در ردیف و گروهی خاص بگنجانیم و بر چسب اجتماعی یا سیاسی بودن، عاشقانه یا خانوادگی بودن و مواردی دیگر از این دست را بر پیشانی اش بچسبانیم. نمایشی که سجاد افشاریان این شب‌ها روی صحنه می‌برد، در یک کلام «دعوت به خویشستن» است. انسان و رنج انسان بودن، همان آوازی است که علی (تنها کاراکتر عینیت یافته نمایش) به اتفاق حیدر، رفیق صمیمی اش و سوره، دختری که دوستش دارد، سر می‌دهد و مخاطب را هم مجاب می‌کند که با او ضرب بگیرند، ضرباهنگی به نام سکوت و تأمل. حقیقتی که اثر از آن سخن می‌گوید به قدری بغرنج است که ذهن ما را از بعضی سوالات رها می‌کند و از دقیقه‌ای به بعد، دیگر برای مان مهم نیست که بدانیم جرم علی چیست و چرا به زندان افتاده است؟ ما فهمیده‌ایم که او به عنوان یک هنرمند جست‌وجوگر، موضع انفعال را کنار زده و به تاوان همین کنشگری، در بند افتاده است؛ بندی که در رو ساخت این نمایش رئال، احتمالاتی در جایی است، اما اگر دقیق تر بنگریم بزرگی آن را به مساحت کل جهان می‌بینیم و چه بسا خودمان را هم یک زندانی به حساب بیاوریم. بازنده بودن چه معنایی دارد الا اینکه عمری را پشت سر بگذاریم و ناگهان چشم باز کنیم و ببینیم حتی یک رفیق امن در زندگی مان نداشته‌ایم؟ عبارت «بازنده بودن» می‌تواند هزاران مصداق در شهر ما داشته باشد؛ کافی است در خیابان‌ها راه بروید و کسانی را ببینید که رقصیدن در حاشیه اتوبان در شب جشن عروسی را سبکسری می‌پندارند یا اینکه حاضر نیستند برای ملاقات کسی که دوستش دارند، پول قرض کنند و در نقش شاگرد کلاس خصوصی او ظاهر شوند!

علی نمی‌تواند زندانی بازنده نمایش «یک تو بلک» باشد؛ او نماد کسی است که تمام قد زندگی را در آغوش گرفته است، نشان به این نشان که در مهلت مرخصی کوتاه مدت خود از زندان، جشن ازدواجش را برگزار می‌کند و بعد در لباس دامادی، دست عروس را می‌گیرد و به دل جاده‌ای می‌زند که معلوم نیست مقصدش کجاست، آن هم بدون گوشی موبایل. هر جمله یا حرکتی که در طول نمایش به سمع و بصر مخاطب می‌رسد با فلسفه‌ای مشخص در اثر گنجانده شده است، حتی همین جا گذاشتن موبایل به عنوان مظهر مدرنیته و عامل اعتیاد بشر مدرن یا به عبارت دقیق‌تر: زندانبان وقت ارزشمند او.

«یک تو بلک» یک قدرت‌نمایی آشکار برای بدن و بیان بازنگرانش است که تنها با یک چهارپایه و یک سیگار و دو صدا و یک آدم، یک ساعت و ده دقیقه هوش و حواس تماشاگر را محبوس می‌کند اما این همان دلیلی نیست که نگارنده بخواهد با استناد به آن کسی را به تماشا دعوت کند؛ بلکه این نمایش را باید دید، تنها به این علت که انسان را به یک جست‌وجو دعوت می‌کند: یافتن قفس‌های نامرئی روزگار خود و تلاش برای بیرون جستن از آن.

علی نصیریان: مدیران دل بسته به تئاتر به این

هنر عمق می بخشند

«علی نصیریان» در دیدار با برگزار کنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر، با تأکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.

برنامه دیدار با استاد علی نصیریان پیش از ظهر یکشنبه بیست و ششم دی ماه با حضور قادر آشنا مدیرکل هنرهای نمایشی و حسین مسافر آستانه دبیر چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر و وحید لک مدیر روابط عمومی، ارتباطات و تبلیغات جشنواره در منزل این هنرمند پیشکسوت برگزار شد.

در ابتدای این دیدار، حسین مسافر آستانه گزارشی از وضعیت این دوره جشنواره تئاتر فجر ارائه کرد و گفت: فکر نمی کردیم که با توجه به تداوم شرایط کرونایی، امسال انقدر گروه تئاتری در کشور کار کرده باشند. به طوری که بیش از ۶۰۰ گروه متقاضی حضور در این دوره جشنواره بودند.

قادر آشنا نیز در این دیدار از تلاش برای حمایت گروه های جوان و امید دادن به آنها برای ادامه کار در شرایط دشوار اقتصادی خبر داد و گفت: با برنامه ریزی های صورت گرفته، امسال از هزینه کرد بودجه در بخش های جنبی کاسته شده و در تلاشیم تا بزرگترین بخش بودجه این دوره از جشنواره را به کمک هزینه حمایت از گروه های شرکت کننده در جشنواره اختصاص دهیم.

مدیرکل هنرهای نمایشی در ادامه با اشاره به تعداد قابل توجه هنرمندان شرکت کننده در این دوره از جشنواره به ویژه گروه های جوان، گفت: خانواده تئاتر با وجود تمام سختی ها، تلاش می کند به حیات خود ادامه دهد و جشنواره تئاتر فجر نیز این تلاش ها و ایستادگی را راج می نهد.

تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگانیش زنده است

آشنا همچنین خطاب به علی نصیریان گفت: تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگانیش زنده است و نفس گرم شما می تواند مشوق حرکت رو به جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سرلوحه کار قرار دهند.

در ادامه علی نصیریان خطاب به جوان های شرکت کننده در جشنواره گفت: من درود می فرستم به همه جوان ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می کنند؛ برای تئاتری که از بخش های زیبا، تاثیرگذار و دل نشین هنر است. یک هنر منحصر به فرد و تکثیر نشدنی است؛ یک آیین است که در آن یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می گیرد تا مسائل و مصایب و گرفتاری هایش را عریان کند، بشکافد و مقابل انسان دیگری جراحی کند. همه این زخم ها در تئاتر باز می شود؛ بنابراین تئاتر یک هنر زنده است.

این هنرمند پیشکسوت تئاتر، سینما و تلویزیون تأکید کرد: شما یک کار غیر قابل تکثیر و بسیار انسانی انجام می دهید؛ چرا که انسان را مقابل انسان جراحی می کنید.

نصیریان ادامه داد: شما کسانی هستید که با نگاه و سواد و انرژی تازه وارد عرصه تئاتر شدید و برخی از شما بسیار خوب درخشیدید و کار کردید. حتی اگر پنج اثر در خور توجه از بین ۶۰۰ گروه متقاضی در جشنواره تئاتر فجر بیرون بیاید، بُرد با جشنواره است چرا که خلایق متولد شده اند؛ این جشنواره با وجود تمام مشکلات کشور، فرصتی در مسیر پیشرفت شماست؛ امیدوارم این رویداد کمکی باشد تا بتوانید خلایق های خود را به نمایش بگذارید.

او همچنین با تأکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی و نقش آن در ارتقای یک جشنواره، گفت: از پیش از انقلاب تا امروز، مدیرانی بوده اند که اصلاً تئاتر را دوست نداشتند. اما برخی دیگر، عاشق تئاتر و هنر بودند و آن را ارتقا دادند. آقای قادر آشنا و آقای مسافر آستانه جزو دسته دوم هستند؛ چرا که دل بسته هنر و تئاترند.

نصیریان تصریح کرد: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.

در پایان این دیدار، نسخهای از پرتره استاد علی نصیریان با عکسی از مهدی آشنا به ایشان اهدا و نسخهای دیگر توسط این هنرمند امضا شد تا در دبیرخانه جشنواره تئاتر فجر قرار بگیرد.

اخبار

بزرگداشت حسن نمک دوست و حسین کیانی در جشن انجمن منتقدان تئاتر

انجمن منتقدان، نویسندگان و پژوهشگران تئاتر که در سال ۱۳۸۰ تاسیس و از آن سال تا کنون به طور منظم، همه ساله طی مراسمی از بهترین‌های صحنه و رسانه تقدیر می‌کند، امسال در حالی بیستمین جشن سالیانه خود را برگزار می‌کند که به دلیل شیوع بیماری کرونا و مناسبت‌های تقویمی، ناچار شد این جشن را با تاخیری چند ماهه برپا کند.

در این مراسم، آئین نکوداشت حسن نمک دوست روزنامه‌نگار و استاد دانشگاه در عرصه ارتباطات و نیز حسین کیانی نویسنده، کارگردان و استاد دانشگاه در عرصه تئاتر برگزار خواهد شد و همانند سنوات گذشته، نشان عالی کمیسیون ملی یونسکو - ایران، بر اساس پیشنهاد انجمن منتقدان، نویسندگان و پژوهشگران تئاتر، به یک چهره ماندگار و تاثیرگذار در عرصه هنرهای نمایشی اهدا خواهد شد.

معرفی نمایش‌های برگزیده سال ۹۸، ناشر برگزیده حوزه تئاتر، فعال‌ترین عضو انجمن، برنامه برگزیده رادیویی در زمینه تئاتر و بهترین گروه تئاتری سال ۹۸ از دیگر بخش‌های این جشن است؛ ضمن آنکه امسال نیز همچون سنوات گذشته، نشان مسئولیت اجتماعی به یک اثر نمایشی اجرا شده در سال ۹۸ که کارکرد موثر اجتماعی داشته، اهدا می‌شود.

همچنین از برگزیدگان بیستمین مسابقه مطبوعاتی سالیانه انجمن منتقدان، نویسندگان و پژوهشگران خانه تئاتر نیز در هفت گرایش رسانه‌ای

قدردانی به عمل خواهد آمد. اسامی نامزدهای بخش‌های مختلف این مسابقه به شرح زیر است:

بخش گفت و گو: مهدی میرمحمدی از ماهنامه شبکه آفتاب، میثم جهانگیری از فصلنامه نمایش شناخت و عباس غفاری از خبرگزاری هنرآنلاین
بخش نقد: سمیرامیس بابایی از ماهنامه دنیای تصویر، آزاده فخری از ماهنامه نمایش و شهرام خرازی‌ها از ماهنامه نمایش
بخش یادداشت: عباس غفاری از خبرگزاری هنرآنلاین، سیدحسین رسولی از روزنامه اعتماد و رویا سلیمی از روزنامه مردم سالاری

بخش ترجمه: آنیسا رئوفی از ماهنامه شبکه آفتاب، فاطمه صمدزاده از ماهنامه نقش صحنه و نسیم جمشیدی شاهرودی از ماهنامه نقش صحنه

بخش مقاله: محسن خیمه‌دوز از روزنامه اعتماد، علی منصوری از سایت تئاتر شورایی تهران و بهزاد خاکی‌نژاد از کتاب انجمن مدرسان تئاتر

بخش عکس: حسین گلستان، علی‌اصغر اظهاری خوشکار و حمید رضایی
بخش گزارش: در این بخش هیأت داوران، نامزدی را معرفی نکرده است.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۲۷ دی ماه ۱۴۰۰ * ۱۱:۵۵

معرفی هیأت داوران مسابقه نمایشنامه نویسی جشنواره تئاتر کودک

هیأت داوران مسابقه نمایشنامه نویسی جشنواره بیست و هفتم تئاتر کودک و نوجوان متشکل از هنگامه مفید، احمد بیگلریان و بهرام جلالی پور، ۱۰۵ اثر ارسالی به دبیرخانه بیست و هفتم را ارزیابی و انتخاب خواهند کرد. هیأت داوران بخش مسابقه نمایشنامه نویسی از هنرمندان با سابقه عرصه ادبیات نمایشی و کارگردانی نمایش کودک و نوجوان هستند.

هنگامه مفید شاعر، نویسنده، بازیگر و کارگردان نمایش کودک و نوجوان و عروسکی است. وی فارغ التحصیل ادبیات دراماتیک از دانشگاه تهران است که تجربه نویسندگی و کارگردانی ده ها نمایش و مجموعه تلویزیونی کودک و نوجوان را در کارنامه دارد.

احمد بیگلریان نویسنده، کارگردان و پژوهشگر با سابقه تئاتر کشور و شهر همدان است. حاصل ۵۰ سال فعالیت مستمر این هنرمند، کارگردانی ۴۳ متن نمایشی و تالیف ۳۵ نمایشنامه، همچون «زنگ انشاء»، «جشن تولد» و «آوازهای کودکان» است.

بهرام جلالی پور نمایشنامه نویس، فیلمنامه نویس، پژوهشگر ادبیات نمایشی و منتقد تئاتر دارای دکترای زبان و ادبیات فرانسه با گرایش تئاتر و عضو هیئت علمی دانشگاه هنر است. کتاب «نقد دراماتیکی نمایشنامه های کودکان و نوجوانان» از آثار این هنرمند است.

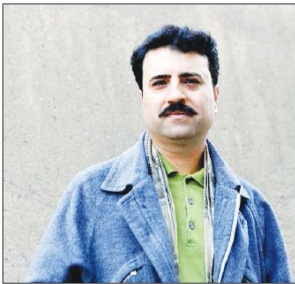
هیأت انتخاب آثار بخش صحنه‌ای
چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر
انتخاب شد

تئاتری‌ها پای کار آمدند

گروه فرهنگی: ۲۶ هنرمند مسئولیت
انتخاب آثار صحنه‌ای جشنواره را از میان نمایش‌های برگزیده جشنواره‌های تئاتر استان‌ها، آثاری که صاحبان آنها به صورت مستقیم متقاضی حضور در جشنواره بودند و «نمایش‌های بخش مهمان» برعهده گرفتند. به گزارش «ایران» از دبیرخانه چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر در بخش صحنه‌ای (به ترتیب حروف الفبا): «علی ایزدی» نمایشنامه‌نویس و کارگردان تئاتر، «ساناز بیان» نمایشنامه‌نویس و کارگردان تئاتر، «محمد مهدی خاتمی» نویسنده و کارگردان تئاتر، «افشین خورشیدباختری» پژوهشگر، بازیگر، کارگردان و مدرس دانشگاه، «مهرداد رایانی‌مخصوص» پژوهشگر، نویسنده، کارگردان و مدرس دانشگاه، «شهرام زرگر» پژوهشگر، مترجم و مدرس دانشگاه، «محسن سلیمانی‌فارسانی» بازیگر و کارگردان تئاتر، «اکبر صمدی‌نیا» کارگردان تئاتر، «علی‌عسگر علیزاده‌مقدم» نویسنده، پژوهشگر و مدرس دانشگاه، «علی‌فرحناک» نویسنده، کارگردان و بازیگر تئاتر، «مهرداد کوروش‌نیا» نمایشنامه‌نویس، کارگردان و مدرس دانشگاه، «شیوا مسعودی» کارگردان و پژوهشگر و مدرس دانشگاه، «اتابک نادری» کارگردان و بازیگر تئاتر، «هوشنگ هیه‌اوند» کارگردان و بازیگر تئاتر و نیز «جهانشیر یاراحمدی» پژوهشگر و کارگردان تئاتر، اعضای هیأت انتخاب آثار بخش صحنه‌ای (آثاری که صاحبان آن به صورت مستقیم تقاضای حضور در جشنواره را داشتند) چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر را تشکیل می‌دهند.

رضا کوچکزاده نویسنده، پژوهشگر و کارگردان تئاتر:

بازخوانی متون ادبی؛ راه گریز از فرم های کهنه تئاتر است

لباس صحنه آورد و میان دیگران هم رسانی کرد. برای نمونه، شایندخواهید آن اتفاق ناگواری که برای شما رخ داده است، برای کسی دیگر هم روی دهد و این می تواند انگیزه ای برای یافتن امکان نمایشی آن حادثه و سپس تنظیم اثر باشد. یا رویداد و فاجعه ای تلخ که در جامعه پدیدار شده است همانند ماجرای قتل های زنجیره ای زنان و پدیده ی شوم گورخوابی که کم تر کارگردانی از آن ها به عنوان موضوع نمایش یا پتانسیل نمایشی اش بهره برده است. آن معدود کسانی هم که چنین حوادثی را در بستری نمایشی دیده و روایت کرده اند، عموماً مسیری آگاهانه و مناسب را برای ترجمان تئاتری نیموده اند. برای همین، گاهی ممکن است صحنه موضوع روز را هم داشته باشد ولی بی بهره از پرداخت نمایشی باشد. یعنی کم تر پیش آمده که این دو رویکرد را همزمان داشته باشیم ولی در آن نمونه های اندک تجربه شده، آثاری مانا و ارزشمند پدید آمده اند که تاریخ ادبیات نمایشی ما را ساخته است.

خوانش از متونی مانند سفرنامه و شعر برای اجرای صحنه ای، شاید سسخت تر از رمان و داستان باشند؛ اگر فاکتور «فقر مطالعه» را در نپرداختن به چنین اقتباس هایی کنار بگذاریم، فکر می کنید تبدیل متن ابندی به نمایشنامه نیاز به تکنیک های خاصی دارد؟ یا باید توانایی خاصی در «نوشتن» داشته باشی؟

بله تکنیک دارد، چون بخشی مهم از کار ما را فرم اثر در بر می گیرد، مجموعه ای از شگردها را برای پیدایش فرم مناسب و کارآمد به کار می بندیم که کارگاه به همین نکته ها می پردازد. اما چون ما نه یک کلاس دانشگاهی، که کارگاهی محدود را برگزار می کنیم، پیش بینی پذیر نیست و این کار اگر به اجر و با توجه به حرکت هنرجویان پیش می رود، یعنی نمی شود از پیش گفت که می خواهیم به شما دیالوگ نویسی یاد دهیم؛ کاری که می تواند سرفصل چند ترم از رشته ادبیات نمایشی در دانشگاه باشد. کاری که در این کارگاه انجام می دهیم، حرکت گام به گام است. یعنی نخست شناخت مواد و مصالح اولیه است که در این جا ادبیات است و سپس انتخابی دقیق و گزینشی مناسب از آن متن ادبی و سپس تبدیل و دگرگونی آن به زبان صحنه این سه مرحله را آرام آرام با هنرجویان انجام

اجرا در درجه اول به نمایشنامه آماده نیاز داریم و گونه های دیگر پدیدآوری تئاتر را کم تر آزموده ایم. اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و با خیلی از کارگردان ها صحبت کنید و ببینید چرا اجرا نمی کنید؟ می گویند «نمایشنامه خوب ندارم» یعنی الزام او برای بازگشت به صحنه، داشتن نمایشنامه است. نکته دیگر اینکه، آن نمایشنامه حاضر و آماده باشد؛ یعنی نیازی نباشد که من کارگردان، سیر آماده سازی متن را طی کنم و آن را اجرایی کنم. برای همین، جز نمونه های انگشت شمار، کم تر کسی سراغ ادبیات رفته و از گنجینه بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما بهره برده است.

این کم توجهی به متون ادبی برای اجرا در تئاتر مختص ایران است یا مشاهدش را در کشورهای دیگر هم می توان دید؟

در جهان بزرگتر، یعنی در کشورهای دیگر هم کمابیش به همین نسبت چنین ماجرای هست و اهالی تئاتر کشورهای دیگر هم کم تر سراغ ادبیات رفته اند. به نسبت شمار فراوان آثار تولیدی شان، طبیعتاً شمار آثاری هم که با بهره گیری از ادبیات اجرا کرده اند در قیاس با ما بیشتر است. ولی در نسبت با نمایش نامه های خودشان، باز هم عددی کمابیش ناچیز شمرده می شود و کم تر سراغ متن های ادبی برای اجرا رفته اند. مثلاً آن قدری که رمان ها به فیلم های سینمایی و سریال ها تبدیل می شوند، به رسانه ی تئاتر در نمی آیند. رمانی که با انتشارش سر و صدایی راه می اندازد، شاید کم تر از دو سال بعد فیلم یا سریالی هم بر اساسش ساخته شود ولی جای خالی یافته ها و پدیده های ادبی بر صحنه های تئاتر دیده می شود.

با اینکه در اقتباس های سینمایی از متون ادبی، شاید بسیاری از فیلم ها و سریال های تولید شده کیفیت قابل قبولی هم نداشته باشند...

بله دقیقاً ولی مساله کنونی ما کیفیت نیست؛ نبود چنین کنش و در پی آن، تجربه و علاقه و شگردهای فنی برای این برگردان صحنه ای است که سر آنبم چنین رویکردی را در این کارگاه پیش گیریم. البته من به متن های ادبی چون داستان و رمان، تاریخ، شعر، سفرنامه، حوادث جامعه و خاطرات شخصی را هم اضافه می کنم؛ یعنی هر متنی که بتوان آن را به

رضا کوچکزاده که به تازگی کارگاهی را به نام «به صحنه بردن ادبیات» به منظور بازخوانی متون ادبی برای اجرا بر پا کرده است، می گوید برای فرار از تکرارها و فرم های کهنه تئاتری، باید سراغ بازخوانی متون دیگری غیر از نمایشنامه همچون رمان، داستان، شعر، سفرنامه و سایر اشکال ادبی برویم.

به گزارش خبرنگار ایلمن، «اگر اکنون با بسیاری از کارگردان ها صحبت کنید و ببینید چرا دیگر اجرا نمی کنید؟ می گویند «نمایشنامه خوب ندارم» یعنی الزام او برای بازگشت به صحنه، داشتن یک نمایشنامه است... در حالی که کم تر کسی سراغ ادبیات رفته و از گنجینه بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما استفاده کرده است» این را «رضا کوچکزاده» نویسنده، پژوهشگر و کارگردان تئاتر درباره جدایی تئاتر از ادبیات می گوید. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر ما در دام تکرار محتوا و فرم های «مده» بیاندازد. به بهانه برپایی کارگاه تازه او با نام «به صحنه بردن ادبیات» که به بازخوانی متن های ادبی برای اجرا می پردازد.

اساساً متون ادبی همچون رمان و داستان، کم تر برای اجرا استفاده می شوند و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می شود که در قالب نمایشنامه تولید شده باشد. فکر می کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت بزرگ این است که بسیاری از اهالی تئاتر ما اهل مطالعه نیستند. و به همین دلیل که نمی خوانند، اساساً ایده و پرسشی که معمولاً هنگام خوانش متن های ادبی شکل می گیرد، در آن ها پدید نمی آید. چون «خواندن» کتاب به حداقل ممکن رسیده است؛ به ویژه در میان خانواده بزرگ تئاتر. به همین دلیل، همه دنبال لقمه آماده هستند. نمایش نامه ای آماده که حتی زحمت تایپ کردن آن را هم نکشند. این زندگی فست فودی بهر حال روی آن ها هم اثر گذاشته است و منتظرند متنی آماده دستشان بیاید و شیر بی یال و دم و لشکمی از آن به صحنه ببرند. برای همین کم تر دچار چنین اتفاقاتی بودیم؛ با اینکه در دوره هایی از تاریخ تئاتر ما، بازخوانی از کتاب های ادبی برای اجرا تئاتری به شکلی محدود رخ داده است، به جریان تبدیل نشده. ما همیشه فکر کرده ایم که برای

می دهیم و با هم پیش می رویم، و چون در کارگاه قیدی وجود ندارد که شرکت کنندگان باید حتماً نویسنده باشند، خیلی بازتر و راحت تر با ماجرا برخورد می کنیم که سبب می شود آن ها بیم نوشتن را نداشته باشند. ممکن است کسی بگوید من اساساً تجربه نمایش نامه نویسی و نوشتن ندارم، ولی این علاقه یا انگیزه را دارم. با همان علاقه و خواست آغازین که در هنرجویان هست و سپس با بهره گیری از شگردهایی که برای یافتن آن لحظه ی مناسب از ادبیات به کار می گیریم، نوشتن را آغاز می کنیم.

جالب است که «نوشتن» در نظر خیلی هایمان امری «فردی» تلقی می شود، نه جمعی!

برای اینکه خیلی ها وقتی به نوشتن فکر می کنند، آن جهان دو بُعدی داستان و رمان و شعر را به ذهن می آورند و تصور می کنند کاری فردی است. ولی وقتی برای صحنه می نویسیم، از همان آغاز محکوم به این حقیقت هستیم که به کاری جمعی بیندیشیم زیرا قرار است سه بعدی شود؛ امکان دیگری برایمان وجود ندارد. بهترین نمونه هایش را اینک می توانیم در سسینمای نوپرداز جهان ببینیم که بهترین فیلم نامه ها از همکاری چند فیلم نامه نویس و گاه در همکاری با دانشمندان رشته های تخصصی دیگر شکل گرفته اند.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۲۷ دی ماه ۱۴۰۰ * ۱۱:۵۵

برای سومین بار؛ جلال تهرانی با «مخزن» به تئاتر بازمی گردد

پدرشان است، توضیح دهند اما مشکل برای فهم حادثه اینجاست که هر کدام از برادران چیزی می گوید... جلال تهرانی نویسنده، کارگردان و طراح تئاتر ایران کارگردانی نمایش هایی چون «تک سلولی ها»، «نفرتی تی»، «مخزن»، «هی مردگنده گریه نکن»، «به صدای زمین گوش کن»، «سیندرلا»، «دو دلگ و نصفی»، «فصل شکار بادبادک ها» و... را در کارنامه دارد.

اجرا باشد. «مخزن» پیش تر در سال های ۱۳۸۱ و ۱۳۹۰ در سالن مولوی به صحنه رفته بود و اینک پس از ۲۰ دهه روایتی جدید از این اثر در انتظار مخاطبان تئاتر خواهد بود. در خلاصه داستان نمایشنامه آمده است: در یک پمپ بنزین که مخزنش خالی است کسی سوزانده شده است. دو برادر که کارگر آنجا هستند، می خواهند ماجرا را برای صاحب پمپ بنزین که

جلال تهرانی نویسنده و کارگردان تئاتر قصد دارد بعد از چند سال دوری نمایش «مخزن» را به صحنه ببرد. جلال تهرانی نویسنده، کارگردان و مدرس شناخته شده تئاتر قصد دارد نمایش «مخزن» را بعد از گذشت ۲۰ سال از نگارشش برای سومین بار به صحنه ببرد. جلال تهرانی تمرین های این نمایشنامه را از بیستم دی ماه آغاز کرده است و پیش بینی می شود این اثر در بهار ۱۴۰۱ آماده

دبیر جشنواره تئاتر:

بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر

مسافر آستانه گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده است.

حسین مسافر آستانه دبیر چهلمین جشنواره تئاتر فجر گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده و مبلغ بودجه از سوی ستاد جشنواره با توجه به تورم بالا ۹ میلیارد تومان پیشنهاد شده است.

بودجه جشنواره تئاتر فجر در دوره گذشته، ۵ میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان بود. امسال افتتاحیه این رویداد ۱۴ بهمن در استان یزد برگزار می شود.

مسافر آستانه دلیل آن را توازن مناسب بین هنرمندان در سراسر کشور می داند. پیش از این مرکز اصلی برگزاری جشنواره تئاتر فجر (افتتاحیه و اختتامیه) تهران بود.

به گفته دبیر چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر، هزینه های اعزام گروه های نمایشی از سایر استان ها به یزد و علاوه بر آن هزینه تولید اثر نمایشی، بر عهده ستاد جشنواره است.

سال گذشته، بخش جداگانه ای با عنوان جایزه شهید سلیمانی به جشنواره تئاتر فجر اضافه شد، اما امسال این بخش در جشنواره حضور ندارد. اما مسافر آستانه می گوید شرکت کنندگان در جشنواره تئاتر سردار آسمانی که آثار منسجم و درخور شخصیت سردار سلیمانی در این جشنواره ارائه داده باشند، برای شرکت در جشنواره تئاتر فجر انتخاب می شوند.

فعلاً ظرفیت پذیرش تماشاگر در سالن های نمایش صدم درصد است، اما از چهاردهم بهمن ماه (آغاز جشنواره) وضعیت کرونایی کشور بررسی می شود و با توجه به رنگ بندی کرونایی، تصمیم گیری نهایی می شود.

جشنواره تئاتر فجر دو روز بعد از آغاز جشنواره فیلم فجر، از چهاردهم بهمن در یزد کار خود را آغاز می کند و تا ۲۶ بهمن ادامه دارد. در بخش بین الملل تا امروز، آثاری از آسیا و اروپا برای شرکت در جشنواره فرستاده شده اند، اما حضور نهایی شرکت کنندگان در بخش بین الملل هنوز مشخص نیست.

دبیر چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر، همچنین از بخش آنلاین نمایش ها علاوه بر اجرای حضوری آنها خبر داد.

نمایش دوشیزه در تماشاخانه آبان به صحنه رفت

نمایش دوشیزه با اقتباس از دو اثر برجسته تئاتر جهان در تماشاخانه آبان به صحنه رفت. غلامحسین شاه‌علی مجری طرح و مشاور کارگردان این اثر در گفتگو با خبرنگار تئاتر ایرنا اظهار داشت: دوشیزه روایتی است متفاوت از حامد شیخی که با تلفیقی از دو نمایشنامه اطلسی‌های لگدمال شده نوشته تنسی ویلیامز و مرگ و دوشیزه اثر آریل دورفمان به رشته تحریر درآمده است.

نمایش دوشیزه که تا بهمن سال جاری به صحنه خواهد بود به کارگردانی و نویسندگی حامد شیخی و تهیه‌کنندگی فاطمه عبدالرحیمی همه روزه ساعت ۲۰:۳۰ دقیقه در سالن آبان واقع در خیابان نجات الهی، خیابان سپند، خانه هنر آبان در معرض دید عموم قرار خواهد گرفت.

دیگر عوامل این نمایش عبارتند از بازیگران: حامد شیخی و سیمین میرشفیعیان، دستیاران تهیه‌کننده: محمد منافی، مجید یارندی‌پور، عکاس: فاطمه مجدنیا. طراح نور: محمد رضا گنجی، طراح پوستر و بروشور: فاطمه عبدالرحیمی و مدیر روابط عمومی: فاطمه مجدنیا.

دبیر جشنواره تئاتر فجر مطرح کرد؛

بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر

مسافرآستانه گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده است. حسین مسافر آستانه دبیر چهلمین جشنواره تئاتر فجر گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده و مبلغ بودجه از سوی ستاد جشنواره با توجه به تورم بالا ۹ میلیارد تومان پیشنهاد شده است. بودجه جشنواره تئاتر فجر در دوره گذشته، ۵ میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان بود. امسال افتتاحیه این رویداد ۱۴ بهمن در استان یزد برگزار می شود. مسافرآستانه دلیل آن را توازن مناسب بین هنرمندان در سراسر کشور می داند. پیش از این مرکز اصلی برگزاری جشنواره تئاتر فجر (افتتاحیه و اختتامیه) تهران بود. به گفته دبیر چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر، هزینه های اعزام گروه های نمایشی از سایر استان ها به یزد و علاوه بر آن هزینه تولید اثر نمایشی، بر عهده ستاد جشنواره است. سال گذشته، بخش جداگانه ای با عنوان جایزه شهید سلیمانی به جشنواره تئاتر فجر اضافه شد، اما امسال این بخش در جشنواره حضور ندارد. اما مسافر آستانه می گوید شرکت کنندگان در جشنواره تئاتر سردار آسمانی که آثار منسجم و درخور شخصیت سردار سلیمانی در این جشنواره ارائه داده باشند، برای شرکت در جشنواره تئاتر فجر انتخاب می شوند. فعلا ظرفیت پذیرش تماشاگر در سالن های نمایش صددرد است، اما از چهاردهم بهمن ماه (آغاز جشنواره) وضعیت کرونایی کشور بررسی می شود و با توجه به رنگ بندی کرونایی، تصمیم گیری نهایی می شود.

«آرت» در رشت روی صحنه است حضور پررنگ علیرضا کوشک جلالی در شهرهای گوناگون ایران

علیرضا کوشک جلالی پس از ۶ هفته تمرینات آنلاین نمایش «آرت»، دو هفته پیش برای تمرینات نهایی به ایران آمد و مستقیم راهی رشت شد و این نمایش ۲۳ دی ماه، با هنرمندان گیلانی به صحنه رفت. به گزارش ایسنا، این نمایشنامه نویس و کارگردان تئاتر، برنده جایزه نمایشنامه نویسی مردمی آلمان، در ایران هم حضور پررنگی دارد و در شهرهای گوناگون هم کارگاه های آموزشی برگزار می کند و هم نمایش های مختلفی را به صحنه می برد.

او از جمله هنرمندان حرفه ای تئاتر است که در دوران کرونا نیز فعالیت های خود را تعطیل نکرد و در آلمان هم نمایش اجرا کرد و هم دوره های آموزشی خود را به صورت آنلاین ادامه داد.

نمایشنامه «آرت» که در ایران با نام «هنر» شناخته می شود، از جمله آثار مشهور یاسمینا رضاست که پیش از این هم کارگردان های دیگری همچون داود رشیدی و پارسا پیروفر آن را اجرا کرده اند. کوشک جلالی متن این نمایشنامه را خود ترجمه کرده که از سوی نشر «مهر نوروز» در تهران منتشر شده است.

او این نمایش را با تهیه کنندگی عامر عظیمی و بازی شاهد غروی، اشکان بخشنده، عامر عظیمی در تماشخانه «نارون» رشت به صحنه برده است. یاسمینا رضا خود درباره این نمایشنامه گفته است:

«خودفریبی برای من بخش مهمی از زندگی است و من امروز بخصوص آن را با دنبال کردن یک چهره سیاسی می بینم. خودفریبی امروز حکومت می کند. خودفریبی عنصر مسلط نهاد بشری است. خودفریبی تنها دروغ گفتن به دیگران نیست بلکه دروغ گفتن به خود است. شکلی از محافظت است و ناشی از احساسات دیگر مثل احساس غرور، نخوت، ترس، و درآمیختن با دیگران است.»

اجرای این نمایش در رشت تا اول بهمن ماه ادامه دارد. در اجرای این اثر نمایشی، عامر عظیمی به عنوان تهیه کننده، مونا محبوب به عنوان مدیر تولید و فرید نظری به عنوان طراح پوستر و بروشور همکاری دارند. عکاس کار هم سینا زارع است و دستیار اول کارگردان و برنامه ریز نمایش نیز یاسمن سیدی است.

این نمایش در تاریخ یاد شده هر روز ساعت ۱۸ و سی دقیقه در تماشخانه «نارون» رشت به نشانی: بلوار مدرس (بین میدان نیروی دریایی و توشیبا) کوچه گل نیلوفر، جنب پارک نارون انجام می شود و بلیت آن در سایت Tsandali.ir به فروش می رسد.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۲۷ دی ماه ۱۴۰۰ * ۱۱:۵۵

دیدار نصیریان با مدیران جشنواره تئاتر فجر

علی نصیریان، بازیگر پیشکسوت در دیدار با برگزارکنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر گفت: «مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.» به گزارش جام جم، این استاد بازیگری خطاب به جوان‌های شرکت‌کننده در جشنواره هم گفت: «شما یک کار غیرقابل تکثیر و بسیار انسانی انجام می‌دهید؛ چراکه انسان را مقابل انسان جراحی می‌کنید.»

تئاتر

اعلام بودجه پیشنهادی برای برگزاری چهلمین جشنواره تئاتر فجر

دبیر چهلمین جشنواره تئاتر فجر گفت: بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده است. حسین مسافر آستانه با بیان اینکه بودجه چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر هنوز مصوب نشده اظهار کرد: مبلغ بودجه از سوی ستاد جشنواره با توجه به تورم، بیش از ۹ میلیارد تومان پیشنهاد شده است. وی با یادآوری این مهم که بودجه جشنواره تئاتر فجر در دوره گذشته، ۵ میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان بوده است ادامه داد: امسال افتتاحیه این رویداد ۱۴ بهمن در استان یزد برگزار می شود.

مسافر آستانه با اشاره به این موضوع که پیش از این، مرکز اصلی برگزاری جشنواره تئاتر فجر، مراسم های افتتاحیه و اختتامیه در تهران برگزار می شد، دلیل انتخاب یزد به عنوان محل افتتاحیه جشنواره را توازن مناسب بین هنرمندان در سراسر کشور خواند. به گفته دبیر چهلمین دوره جشنواره تئاتر فجر، هزینه های اعزام گروه های نمایشی از سایر استان ها به یزد و علاوه بر آن هزینه تولید اثر نمایشی، بر عهده ستاد جشنواره است. وی همچنین به افزوده شدن بخش جداگانه ای با عنوان جایزه شهید سلیمانی به جشنواره تئاتر فجر سال گذشته اشاره و تصریح کرد: امسال این بخش در جشنواره حضور ندارد؛ اما شرکت کنندگان در جشنواره تئاتر سردار آسمانی که آثار منسجم و درخور شخصیت سردار سلیمانی در این جشنواره ارائه داده باشند، برای شرکت در جشنواره تئاتر فجر انتخاب می شوند.

وی در خصوص ظرفیت پذیرش تماشاگران تئاتر هم گفت: فعلاً ظرفیت پذیرش تماشاگر در سالن های نمایش صددرد صد است، اما از چهاردهم بهمن ماه (آغاز جشنواره) وضعیت کرونایی کشور بررسی می شود و با توجه به رنگ بندی کرونایی، تصمیم گیری نهایی انجام خواهد شد.

رضا کوچک زاده پژوهشگر و کارگردان تئاتر:

برای فرار از فرم‌های کهنه تئاتری باید سراغ بازخوانی متون ادبی برویم

رضا کوچک زاده که به تازگی کارگاهی راه نام «به صحنه بردن ادبیات» به منظور بازخوانی متون ادبی برای اجرا یا کار کرده است، می گوید برای فرار از تکرارها و فرم‌های کهنه تئاتری، باید سراغ بازخوانی متون دیگری غیر از نمایشنامه همچون رمان، داستان، شعر، سفرنامه و سایر اشکال ادبی برویم. به گزارش ایلنا، «گر اکنون با بسیاری از کارگردان هاصحبت کنید و پرسید چرا دیگر اجرا نمی کنید؟ می گویند «نمایشنامه خوب ندارم» یعنی الزام او برای بازگشت به صحنه، داشتن یک نمایشنامه است... در حالی که کم تر کسی سراغ ادبیات رفته و از گنجینه بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما استفاده کرده است.» این را «رضا کوچک زاده» نویسنده، پژوهشگر و کارگردان تئاتر درباره جدایی تئاتر از ادبیات می گوید. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های «مده» بماند. به بهانه بازی کارگاه تازه او با نام «به صحنه بردن ادبیات» که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای امیرداد، با کوچک زاده گفتگویی داشته‌ایم که مشروح آن را می‌توانید در ادامه بخوانید.

اساسا متون ادبی همچون رمان و داستان، کم تر برای اجرا استفاده می‌شوند و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایشنامه تولید شده باشد. فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت بزرگ این است که بسیاری از اهالی تئاتر ما اهل مطالعه نیستند و سه همین دلیل که نمی‌خوانند، اساساً ایده و پرسشی که معمولاً هنگام خولش متن‌های ادبی شکل می‌گیرد، در آن‌ها پدید نمی‌آید. چون «خواندن» کتاب به حداقل ممکن رسیده است؛ به‌ویژه در میان خانواده بزرگ تئاتر. به همین دلیل، همه دنبال لقمه آماده هستند؛ نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی زحمت تایپ کردن آن را هم نتکشند. این زندگی فست‌فودی به حال روی آن‌ها هم اثر گذاشته است و منتظرند متنی آماده دستشان بیاید و شیر بی‌بال و دم و آشکی از آن به صحنه ببرند. برای همین کم تر دچار چنین اتفاقاتی بوده‌ایم؛ باید اینکه در دوره‌هایی از تاریخ تئاتر ما، بازخوانی از کتاب‌های ادبی برای اجرای تئاتری به شکلی محدود رخ داده است؛ به جریان تبدیل نشده. ما همیشه فکر کرده‌ایم که برای اجراء در درجه اول به نمایش‌نامه آماده نیاز داریم و گونه‌های دیگر پدیدآوری تئاتر را کم تر آزموده‌ایم. اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و یا خیلی از کارگردان‌ها صحبت کنید و پرسید چرا اجرا نمی‌کنید؟ می‌گویند «نمایش‌نامه خوب ندارم» یعنی الزام او برای بازگشت به صحنه، داشتن نمایش‌نامه است. نکته دیگر اینکه، آن نمایش‌نامه حاضر و آماده باشد؛ یعنی نیازی نباشد که من کارگردان، سیر آماده‌سازی متن را طی کنم و آن را اجرایی کنم. برای همین، جز نمونه‌هایی انگشت‌شمار، کم تر کسی سراغ ادبیات رفته و از گنجینه بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما بهره برده است.

این کم توجهی به متون ادبی برای اجرا در تئاتر مختص ایران است یا مشابهش را در کشورهای دیگر هم می‌توان دید؟

در جهان بزرگ تر، یعنی در کشورهای دیگر هم کمابیش به همین نسبت چنین ماجرای هست و اهالی تئاتر کشورهای دیگر هم کم تر سراغ ادبیات رفته‌اند. به نسبت شمار فراوان آثار تولیدی‌شان،

خاصی در «نوشتن» داشته‌باشی؟

بله تکنیک دارد؛ چون بخشی مهم از کار ما فرم‌اتر در بر می‌گیرد، مجموعه‌ای از شگردها را برای پیدایش فرم مناسب و کارآمد به کار می‌بندیم که کارگاه به همین نکته‌ها می‌پردازد. اما چون ما نه یک کلاس دانشگاهی، که کارگاهی محدود را برگزار می‌کنیم، پیش‌بینی پذیر نیست و این کار آجر به آجر و تخته به تخته حرکت هنر جوان پیش می‌رود. یعنی نمی‌شود از پیش گفت که می‌خواهیم به شما دیالوگ‌نویسی یاد دهیم؛ کاری که می‌تواند بسر فصل چند ترم از رشته ادبیات نمایشی در دانشگاه باشد. کاری که در این کارگاه انجام می‌دهیم، حرکت گام به گام است. یعنی نخست شناخت مواد و مصالح اولیه که در این جادادبیات است و سپس انتخابی دقیق و گزینشی مناسب از آن متن ادبی و سپس تبدیل و دگرگونی آن به زبان صحنه. این سه مرحله را از آرم‌ها و بازنه‌های جوان انجام می‌دهیم و با هم پیش می‌رویم. و چون در کارگاه قیدی وجود ندارد که شرکت کنندگان باید حتماً نویسنده باشند، خیلی باز تر و راحت تر با ماجرا برخورد می‌کنیم که سبب می‌شود آن‌ها هم نوشتن را نداشته باشند. ممکن است کسی بگوید من اساساً تجربه نمایش‌نامه‌نویسی و نوشتن ندارم، ولی این علاقه یا انگیزه را دارم. با همان علاقه و خواست آغازین که در هنر جوان هست و سپس با بهره‌گیری از شگردهایی که برای یافتن آن لحظه‌ی مناسب از ادبیات به کار می‌گیریم، نوشتن را آغاز می‌کنیم. از سوی دیگر، آشنایی با این مسیر سبب می‌شود حتی زمانی که کارگردان از نویسنده در کنار خوش بهره می‌برد تا متن ادبی را به شکل نمایش‌نامه برگرداند، آگاهی فنی لازم را برای هدایت نویسنده و اثر داشته باشد. جز این‌ها، اتفاقی که برای این کارگاه پیش‌بینی کرده‌ایم «نگارش گروهی» است؛ رویدادی که سال‌هاست در ادبیات نمایشی جهان هم کم رنگ شده است و نمونه‌های انگشت‌شمار است؛ ولی در دوره‌ای مانند زمان «شکسپیر» این کار رواج داشت. به‌طوری که خیلی از نمایش‌نامه‌هایی که امروز به نام او می‌شناسیم، به شکل گروهی و از هم‌اندیشی و همکاری با دیگر نمایش‌نامه‌نویسان آن دوره پدید آمده‌اند. اگر می‌بینید که نمایش‌نامه‌های او انقدر دراماتیک و دقیق‌اند، به این علت است که چند فکر در شکل‌گیری بیش تر آن‌ها تاثیر داشته است.

جالب است که «نوشتن» در نظر خیلی‌ها یمان امری «فردی» تلقی می‌شود، نه جمعی

برای اینکه خیلی‌ها وقتی به نوشتن فکر می‌کنند،

آن جهان دو بُعدی داستان و رمان و شعر را به ذهن می‌آورند و تصور می‌کنند کاری فردی است. ولی وقتی برای صحنه می‌نویسیم، از همان آغاز محکوم به این حقیقت هستیم که به کاری جمعی بیندیشیم زیرا قرار است سببعدها شود؛ امکان دیگری برایمان وجود ندارد. بهترین نمونه‌هایش را اینک می‌توانیم در سینمای نوپرداز جهان ببینیم که بهترین فیلم‌نامه‌ها از همکاری چند فیلم‌نامه‌نویس و گاه در همکاری با دانشمندان رشته‌های تخصصی دیگر شکل گرفته‌اند. اگر تا کنون بیش تر این‌طور بوده که «نویسنده» هم به‌عنوان یکی از اعضای گروه تئاتر بوده است، اینک می‌توانیم بگوییم که مانند گروه‌های تئاتر، می‌توان گروه نویسنده‌گان را هم داشت. این امکانی است که سال‌ها از بی‌بهره بوده‌ام چون فکر کرده‌ایم اشتباه است؛ یا بلد نبوده‌ایم از آن استفاده کنیم همانند هر کار جمعی دیگر که در زیست ایرانی ما جای ندارد. در حالی که به نظرم نوشتن گروهی، کاری بسیار حرفه‌ای و تخصصی است چون می‌تواند محصول نهایی را دقیق تر و کامل تر و نمایشی تر و در نتیجه مانا کند و از سوی دیگر، از ما موجوداتی اجتماعی و مسؤول بسازد.

اشاره کردید که آموزش کاری مانند دیالوگ‌نویسی ممکن است است. یک پرسه آموزشی چندین ماهه باشد؛ آیا کاری که شما در این کارگاه انجام می‌دهید هم دارد جای خالی یک آموزش اساسی را در دانشگاه پر می‌کند؟ یا دانشگاه به‌طور مستقیم چنین وظیفه‌ای ندارد؟

من سال‌ها در دانشگاه تدریس کرده‌ام ولی مدتی است که از آن فاصله گرفته‌ام. به این دلیل که خیلی سریع به این نکته پی بردم که همه چیز دانشگاه‌های کنونی ما تزئینی شده است؛ از برنامه‌ریزی درس‌ها و هدایت دانشجو تا انتخاب اساتید و... قرار نیست کارآمد باشد و اتفاقی را رقم بزند. این‌ها همین آنچه ما اینک دانشگاه می‌خواهیم و می‌فهمیم، مدرک است. مدرکی که حتی اگر از بهترین دانشگاه هم باشد، در جامعه‌ای که در آن زیست می‌کنیم، به هیچ کاری نمی‌آید. ممکن است ما بدون تحصیلات دانشگاهی مرتبط و زیر و مدیر کل فلان نهاد اداره شویم و ممکن است از بهترین دانشگاه‌ها مدرک عالی را در کنار تخصص ویژه هم داشته باشیم ولی شماره این کارنگین و بدتر از آن، شماره نادیده بگیرند. برای همین، هیچ‌والی در دانشگاه نیست و همه چیز تزئینی شده است؛ و به همین دلیل، درس‌ها هم تزئینی شده و از کارآمدی و کنش‌مندی مؤثر دور مانده است. اگر از دانشجویان ادبیات نمایشی کنونی پرسید چه درس‌هایی را می‌خوانند یا چه شگردهایی می‌آموزند، به شما می‌گویند «ما ۱۳۶ واحد را پاس می‌کنیم»؛ یعنی «پاس کردن» جایگزین «یادگیری» شده است. کسی نمی‌پرسد محتوای چیست؟ و از چه کسی می‌خواهیم یاد بگیریم؟ در دوره‌هایی که ما تحصیل می‌کردیم، آموزگار کاران کاران و بزرگ‌سی مانند فرهاد نظار زاده، اکبر رادی، خسرو حکیم‌رابط و محمد روشن تدریس می‌کردند. تاز به اصطلاح خاتم‌ترین و به اصطلاح خاتم‌ترین استاد آن دوره علی‌ضادری و محمدحسین و فرهاد مهتشدیور بودند که مانند کاران نسل خود هستند با تجربه‌های بی‌مانند و افزودن‌هاشان بر ادبیات نمایشی ما طبعی است که ز دست این اساتید، اتفاقات مهم تر و ضروری‌تری برای دانشجوی ادبیات نمایشی رخ می‌داد. ولی اینک بسیاری از مدرسان تخصصی، هیچ تخصص و تجربه‌ای ویژه در آن رشته ندارند؛ چون نگاه مدیر گروه هم‌باین مساله تزئینی است.

نسیم ادبی باز هم با «خونین زار» روی صحنه می رود

نسیم ادبی با نمایش «خونین زار» برای سومین بار به صحنه می رود. «خونین زار» نمایشی است به نویسندگی و کارگردانی سهراب حسینی که قرار است بهمن امسال در تئاتر شهر زاد روی صحنه برود. این اثر نمایشی پیش از این سال های ۹۴ و ۹۸ روی صحنه رفته و گروه اجرایی آن حالا مشغول تمرین هستند تا بار دیگر نمایش خود را روی صحنه ببرند. سهراب حسینی درباره اجرای این نمایش برای سومین بار به ایسنا می گوید: نمایش «خونین زار» در هر دو اجرای قبلی مورد توجه تماشاگران قرار گرفت و در مجموع ۷ ماه روی صحنه بود. سال ۹۸ برای دومین بار این نمایش را اجرا کردیم و با وجود استقبال مخاطبان، به دلیل تداخل اجرای آن با دیگر پروژه هایمان به ناچار اجرا را متوقف و به زمانی دیگر موکول کردیم اما از همان موقع در صدد بودیم اجرای نمایش را ادامه بدهیم تا اینکه همه گیری کرونا و تعطیلات تئاتر، برنامه ریزی ما را تغییر داد اما حالا با بهتر شدن شرایط، تصمیم گرفتیم نمایش را برای سومین بار اجرا کنیم. به گفته حسینی، این اثر نمایشی قرار است با تغییراتی اساسی در قیاس با دو اجرای قبلی خود روی صحنه برود و پروداکشنی متفاوت خواهد داشت ولی نسیم ادبی همچنان تنها بازیگر آن است و حسن مصطفوی هم به عنوان تهیه کننده با اجرای این نمایش همکاری دارد. «خونین زار» روایتگر ماجرای زنی است که به تازگی به تهران آمده و برای گذران زندگی به هر کاری دست می زند ولی همیشه مشکلاتی سر راهش قرار می گیرد. او داستان زندگی خود را از زمان ورودش به تهران تا به هنگام مرگ برای تماشاگران روایت می کند. جزییات بیشتر درباره اجرای این نمایش در خبرهای بعدی اعلامی می شود. سهراب حسینی پیش از این نمایش های «زیبایی گاهی زن است»، «خون خوردگی» و «نشر اکاذیب به قصد تشویش اذهان عمومی» را در تئاتر شهر زاد روی صحنه برده بود.

علی نصیریان مطرح کرد:

تئاتر یعنی جراحی انسان مقابل انسان

علی نصیریان در دیدار با برگزارکنندگان چهارمین جشنواره تئاتر فجر، با تأکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل‌پسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود. به گزارش ایرنا، برنامه دیدار با استاد علی نصیریان ۲۶ دی‌ماه با حضور قادر آشنا (مدیرکل هنرهای نمایشی)، حسین مسافراستانه (دبیر چهارمین جشنواره بین‌المللی تئاتر) و وحید لک (مدیر روابط عمومی، ارتباطات و تبلیغات جشنواره) در منزل این هنرمند پیش‌کسوت برگزار شد. در ابتدای این دیدار، مسافراستانه گزارشی از وضعیت این دوره جشنواره تئاتر فجر ارائه کرد و گفت: فکر نمی‌کردیم با توجه به تداوم شرایط کرونایی، امسال آن‌قدر گروه تئاتری در کشور کار کرده باشند. به طوری که پیش از ۶۰۰ گروه متقاضی حضور در این دوره جشنواره بودند. قادر آشنا نیز از تلاش برای حمایت گروه‌های جوان و امید دادن به آن‌ها برای ادامه کار در شرایط دشوار اقتصادی خبر داد و گفت: با برنامه‌ریزی‌های صورت‌گرفته، امسال از هزینه‌کرد بودجه در بخش‌های جنبی کاسته شده و در تلاشیم بزرگ‌ترین بخش بودجه این دوره را به کمک هزینه حمایت از گروه‌های شرکت‌کننده در جشنواره اختصاص دهیم. وی با اشاره به تعداد قابل‌توجه هنرمندان حاضر در این دوره جشنواره، به ویژه گروه‌های جوان، گفت: خانواده تئاتر با وجود تمام سختی‌ها، تلاش می‌کند به حیات خود ادامه دهد و جشنواره تئاتر فجر نیز این تلاش‌ها و ایستادگی را از ج می‌نهد. آشنا خطاب به علی نصیریان گفت: تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگان زنده است و نفس گرم شما می‌تواند مشوق حرکت روبه‌جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته‌اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سرلوحه کار قرار دهند. در ادامه علی نصیریان خطاب به جوان‌های شرکت‌کننده در جشنواره گفت: درود می‌فرستم به همه جوان‌ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می‌کنند؛ برای تئاتری که از بخش‌های زیبا، تأثیرگذار و دل‌نشین هنر است. یک هنر منحصربه‌فرد و تکثیرنشده‌ی ست؛ یک آتین است که در آن، یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می‌گیرد تا مسائل و مصائب و گرفتاری‌هایش را عریان کند. بشکافد و جراحی کند. همه این زخم‌ها در تئاتر باز می‌شود؛ پس تئاتر یک هنر زنده است. این هنرمند پیش‌کسوت تئاتر، سینما و تلویزیون تأکید کرد: شما یک کار غیرقابل‌تکثیر و بسیار انسانی انجام می‌دهید؛ چراکه انسان را مقابل انسان جراحی می‌کنید. نصیریان ادامه داد: شما کسانی هستید که با نگاه و سواد و انرژی تازه‌وارد عرصه تئاتر شدید و برخی از شما بسیار خوب درخشیدید و کار کردید. حتی اگر پنج اثر درخورتوجه از بین ۶۰۰ گروه متقاضی در جشنواره تئاتر فجر بیرون بیاید، بُرد با جشنواره است؛ چراکه خلاقیت، مقله ساده‌ای نیست. این جشنواره با وجود تمام مشکلات کشور، فرصتی در مسیر پیشرفت شماسست؛ امیدوارم این رویداد کمکی باشد تا خلاقیت‌های خود را به‌نمایش بگذارید. او با تأکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی و نقش آن در ارتقای یک جشنواره، گفت: از پیش‌از انقلاب تا امروز، مدیرانی بوده‌اند که اصلاً تئاتر را دوست نداشتند؛ اما برخی دیگر، عاشق تئاتر و هنر بودند و آن را ارتقاء دادند. آقای قادر آشنا و آقای مسافراستانه جزو دسته دوم هستند؛ چراکه دل‌پسته هنر و تئاترند. در پایان این دیدار، نسخه‌ای از پرتره استاد علی نصیریان با عکسی از مهدی آشنا به وی اهدا و نسخه‌ای دیگر توسط این هنرمند امضا شد تا در دبیرخانه جشنواره تئاتر فجر قرار بگیرد. علی نصیریان در سال ۱۳۱۳ در تهران به دنیا آمد و در سال ۱۳۳۵ دیپلم هنرپیشگی خود را گرفت. نصیریان کار در تلویزیون را از ۱۳۳۹ با بازی و کارگردانی تله‌تئاتر شروع کرد و تا ۱۳۵۲ در بیش از ۵۰ تله‌تئاتر حضور داشت. بسیاری از آثار مطرح سینمایی ایران، مزین به هنر بازیگری اوست. نصیریان در فیلم‌هایی همچون گاو، آقای هالو، پستیچی، آفتاب‌نشین‌ها، کفش‌های میرزانوروز، ناخدا خورشید، برج مینو، کمیته مجازات، دیوانه‌ای از قفس پرید، شاه خاموش، روز باشکوه، پول خارجی، کمال‌الملک، سنارخان و سرایدار، بازی کرده است. وی در ۱۳۸۰ به‌عنوان یکی از چهره‌های ماندگار ایرانی در رشته بازیگری تئاتر و سینما شناخته شد. او می‌گوید: کارهای زیادی در تلویزیون داشتم و بعضی از مجموعه‌ها، از جمله سرداران، هزارستان، گزها و همسایه‌ها، جزو آثار موفق زمان خودشان بوده‌اند اما هیچ‌وقت تمایل خاصی ندارم برای اینکه حتماً در تلویزیون یا سینما باشم. پستیچی دارد که چه چیزی پیش آید و آن چیزی را که تاحدودی احساس کنم، بد نباشد. قبول می‌کنم. هنرپیشه باید حضور داشته باشد و نمی‌شود زمان طولانی نباشد و دیده نشود و کم‌وبیش باید تلاش خودش را داشته باشد.

معرفی هیئت انتخاب بخش صحنه ای تئاتر فجر

فجر اعضای هیئت انتخاب آثار بخش صحنه ای چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر معرفی شدند.

به گزارش ستاد خبری این جشنواره، بیست و شش هنرمند مسئولیت انتخاب آثار صحنه ای جشنواره را از میان «نمایش های برگزیده جشنواره های تئاتر استان ها»، «آثاری که صاحبان آن به صورت مستقیم متقاضی حضور در جشنواره بودند» و «نمایش های بخش مهمان»، برعهده گرفتند. محمد مهدی خاتمی نویسنده و کارگردان خراسانی اهل تربت حیدریه تئاتر یکی از اعضای هیئت انتخاب آثار بخش صحنه ای (آثاری که صاحبان آن به صورت مستقیم متقاضی حضور در جشنواره بودند) چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر است.

«محمود رضا رحیمی» کارگردان، بازیگر و مدرس دانشگاه اهل مشهد هم به همراه محسن بابایی ربیعی، اردشیر صالح پور و وحید فخر موسوی، مشاوران دبیر چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر در انتخاب آثار بخش صحنه ای هستند. همچنین «میلاد اکبر نژاد»، «حسین پاکدل»، «نوشین تبریزی»، «مهدی حاجیان»، «حسن رونده»، «نادیا فرجی» و «سید رحیم موسوی» اعضای هیئت انتخاب نمایش های برگزیده جشنواره های تئاتر استان را تشکیل می دهند. نمایش های «هملتک»، «خون مردگی» و «درخشش صبحگاهی سیاره ناهید» سه اثر برگزیده جشنواره تئاتر استان خراسان رضوی برای حضور در جشنواره فجر امسال معرفی شده اند.

چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر از ۱۴ تا ۲۶ بهمن به دبیری حسین مسافر آستانه برگزار می شود.

نگاهی به نمایش «دوشیزه» به نویسندگی و کارگردانی حامد شیخی

عروسی میان گل های اطلسی

ویژگی منحصر به فرد آدمی تخیل است. زیستن در مرز خیال و واقعیت؛ گریزگاهی امن برای پرواز در دنیایی خواستنی تر از این کره خاکی. و هنر بیستر شریفی است تا هنرمند لختی در آن بیاساید تا به آرمان شهر خود احساس نزدیکی کند. هنر، آینه ای است برای نشان دادن زخم ها و دردها، شادی ها و دلخوشی ها، تا آدمی راهی از دل خود به دل دیگری بکشد؛ راهی که دست او را بگیرد و تا سر منزل امن شفیقت و مهرورزی بکشاند. لطف همدردی و همدلی را به چشمان غفلت زده او بیاورد تا بلکه جهان واقعی، قدری جای بهتری برای زندگی شود.

ستاره
کدخدایی

ضربانگی مناسب از پس ادای محتوا برآید. تا آنجا که مخاطب با اشک های پنهان دوشیزه و حس تلخ قربانی بودن او، از طرفی دیگر با ناله های نشنیده شده ندامت مرد همراه شود. به راستی زندگی با انسان چه می کند؟ این مرگ است که حقیقت را پرده برمی دارد یا زندگی است که اصالت و واقعیت دارد؟ نویسنده تلاش کرده در آن تاریک و روشن ماجرا، نور فهم و آگاهی را به ضلع جلا دهنده (مرد) به تعبیر «مثلت کارپمن» [۱] بناباند تا هرچند مختصر بتوان با کشف های مردی روان پریش مدعی عشق راه رفت تا از رنج قربانی ماجرا (عروس) کم شود. او با درهم شکستن مرز خیال و واقعیت، دنیای واقعی و جهان مردگان، مخاطب را دعوت به اندیشه می کند. از مخاطب می خواهد لختی جهانش آشفته شود اما ببندیشید که این «کهنه لحاف هیولانی» [۲] با هزار رنگ و اطور رنج گونه اش برای انسان ها چه مرهمی بهتر از شفقت دارد؟ آیا معیار معنویت حقیقی درک انسان وار دیگری نیست؟ با عروس میان گل های اطلسی باید قدم زد تا ایمان بیاوریم «زندگی کنید» تنها نصیحت مرده هاست.

پی نوشت ها:

۱. استیون کارپمن، پایه گذار مکتب تحلیل رفتار متقابل و نظریه بازی ها بود. او با طراحی مثلی با نام خود نشان داد همه بازی های روانی انسان ها در داخل این مثلث و در قالب یکی از سه نقش قربانی، زجر دهنده و ناجی اتفاق می افتد. در جریان این بازی ها، نتیجه ای جز درماندگی و احساس شرم برای فرد به دست نمی آید.

۲. کشکول شیخ بهایی، بخش سوم (شیر و شکر). کز سر فکتم به صد آسانی / این کهنه لحاف هیولانی.

در تکاپوهای این روزهای زمستانی پایتخت، نمایش «دوشیزه» به نویسندگی و کارگردانی بازیگری جوان اما باتجربه در عرصه تئاتر کشور بر صحنه «خانه هنر آبان» می درخشد. این بار دغدغه قلم او به سمت وسوی مفاهیم همیشگی جدال انسان با خودش میل کرده است. کشمکش های تمام نشدنی انسان با غرایز طبیعی خودش، آمال بی سرانجامش، حسرت های آزار دهنده اش، خشم، انتقام و نفرت های تیره آن که انگار قرار نیست داستان شان را از گلوئی احساسات آدمی بردارند.

رویارویی با گرما جارا

فضایی تار و نمور، مردی با داستان گره خورده با طناب، اتمسفری وهم آلود با غبار، شمع هایی خاموش تداعی گر روایتی حزن آور است. عروس هست اما عروسی غمگین، عروسی ماتم زده تر از شمع های خاموش! آیا این مرد دست بسته، همان داماد تیره بخت روایت است؟ یا عامل لبخند خشکیده عروس؟ صحنه چون ذهن تماشاگر ساکت و خالی است. این صحنه واقعیت زندگی است یا خیال این شخصیت ها؟ سکانشی از بودن است یا سکانشی قبل از مرگ؟ سکوت صحنه با صدای مرد نمایش و فریاد حزن آلود عروس شکسته می شود. هرچه هست به گل های اطلسی خانه ربط دارد و این زیرزمین سرد پر درد... از همدستی متن خوب و فضا سازی و بازی نور و موسیقی درامی متولد می شود که مخاطب را تا عمق درد عروس غمگین و درد روح تاریک مرد نمایش می کشاند؛ تا نتیجه آن همذات پنداری تماشاگر با هزار توی درهم تنیده روزمرگی ها و شرمساری ها و قصه پر غصه این گناهکاران بیگناه شود.

لایه های دراماتیک؛ لایه های فلسفی

نمایش از دو منظر قابل اعتناست؛ نخستین آن صورت و ساخت اثر و دیگری، لایه های پنهان و سمبلیک محتوایی آن. نویسنده «دوشیزه» تلاش کرده عمق تنهایی و استیصال دو شخصیت خود را با نمادهایی آشنا اما جذاب چون شمع های خاموش، نور کم و سکوت و دخمی زیرزمین برای مخاطب برجسته سازی کند. او به خوبی از پس سروسامان دادن تم نمایش با

ضرورت به صحنه بردن ادبیات؛ برای دمیدن روحی تازه به صحنه های تئاتر

هنرجویان انجام می دهیم و یا هم پیش می رویم. و چون در کارگاه قبلی وجود ندارد که شرکت کنندگان یادداشت‌نویس باشند، خیلی باز و راحت‌تر با ماچر برخورد می کنیم. سبب می شود آن‌ها پیش‌نویشتن را داشته باشند. ممکن است کسی بگوید ما اساساً تجربه نمایش نامنویسی و نوشتن ندارد، ولی این علاقه یا انگیزه را داریم. با همان علاقه و خواست آغازین که در هنرجویان هست و سپس با بهره گیری از شگردهایی که برای یافتن آن لحظه مناسب ادبیات به کار می گیریم، نوشتن را آغاز می کنیم. از سوی دیگر، آشنایی با این مسیر سبب می شود چمنی زمانی که کارگردان از نویسندگی کنار خوشی بهره می برد تا متن ادبی را به شکلی نمایش نامی بر گرداند، آگاهی فنی لازم برای هدایت نویسندگی اثر داشته باشد. چرا این اتفاق می افتد؟ کارگاه پیش‌بینی کرده ایم «نگارش گروهی» است؛ رویدادی که سال‌هاست در ادبیات نمایشی جهان هم کم‌رنگ شده است و نمونه‌هایش انگشت‌شمار است؛ ولی در دوره‌های ما ماند زمان شکسپیر «این کارواج داشت، به‌طوری که خیلی از نمایش‌نامه‌هایی که امروز به نام او می شناسیم، به شکل گروهی و از هم‌اندیشی و همکاری با دیگر نمایش‌نامه‌نویسان آن‌دور و پدید آمده‌اند. اگر می بینید که نمایش‌نامه‌های و آثار دراماتیک و دقیق‌ند، به این علت است که چند فکر در شکل‌گیری پیش‌تر آن‌ها تأثیر داشته‌اند.

جالب است که نوشتن «در نظر خیلی‌ها امری فردی تلقی می شود، نه جمعی!

اینکه خیلی‌ها وقتی به نوشتن فکر می کنند، آن جهان دو بُعدی داستان و رمان و شعر را به ذهن می آورند و تصور می کنند کاری فردی است. ولی وقتی برای صحنه می نویسیم، از همان آغاز محکوم به این حقیقت هستیم که به کار می جمعی بینیم. پس زیر آفر است به معنی خودمان در کنار دیگران و برپا شدن ندارد. بهترین نمونه‌هایش را اینک می توانیم در سینمای ایران و در جهان ببینیم که بهترین فیلم‌نامه‌ها همکاری چند فیلم‌نامه‌نویس و گاه هم‌کاری با دانشندان رشته‌های تخصصی دیگر شکل گرفته‌اند. کار تاکنون بیش‌تر این‌طور بوده که «نویسنده» هم به عنوان یکی از اعضای گروه و تأثیر بوده است. اینک می توانیم بگوییم که مانند گروه‌های دیگر، می توان گروه نویسندگی کار راه داشت. این امکانی است که سال‌ها از آن بی‌بهره بوده‌ایم چون فکر کرده‌ایم «اشهاد است» باید نویسنده‌ای از آن استفاده کنیم. همان‌قدر که جمعی دیگر که در زیست‌ارثی ما جای ندارد. در حالی که به نظرم نوشتن گروهی، کاری بسیار حرفه‌ای و تخصصی است چون می تواند محصول نهایی را دقیق‌تر و کامل‌تر و نمایشی‌تر و در نتیجه ماندگار و از سوی دیگر، از ماموریت اجتماعی و مسئولیت‌سازد.

اشاره کردید که آموزش کار می‌ماند و باید گفت نویسی ممکن است یک

پروژه آموزشی چندین ماهه باشد، آیا کاری که شما در این کارگاه انجام می دهید هم دارد جای خالی یک آموزش اساسی را در دانشگاه بر می کند؟ یا

دانشگاه به‌طور مستقیم چنین وظیفه‌ای ندارد؟

من سال‌ها در دانشگاه تدریس کردم ولی مدتی است که از آن فاصله گرفته‌ام. به این دلیل که خیلی سریع به این نکته پی بردم که همه چیز دانشگاه‌های

کوتی ماترینی شده است. از نام‌ریزی در سوادها و هدایت دانشجو تا انتخاب اساتید و قرار نیست کار آمده‌باشد و اتفاقی را رقم بزنند. برای همین آنچه ما اینجا

دانشگاه می خواهیم و می فهمیم، مدرک است. مدرک آنکه حتی اگر بهترین اداره شود و ممکن است از بهترین دانشگاه‌ها مدرک عالی را در کنار تخصص

ویژه ما داشته باشند ولی شما را به کار نگیرند و بدتر از آن، شما را نادیده بگیرند.

برای همین هیچ‌وقت روالی در دانشگاه نیست و همه چیز تزیینی شده است؛ و به همین

دلیل، درس‌ها هم تزیینی شده و از کار آمدنی و کنش‌مندی مؤثر دور مانده‌اند.

اگر از دانشجویان ادبیات نمایشی می‌پرسید چه درس‌هایی را می‌خوانند یا چه

شگردهایی می‌آموزند؟ به شما می‌گویم: ما ۱۳۶ واحد ریاضی می‌گیریم؛ یعنی

«پاس کردن» یا بگذراندن آزمون‌های دشوار است. کسی نمی‌رسد به معنی چیست؟

و از چه کسی می‌خواهیم یاد بگیریم؟ در دوره‌هایی که ما تحصیل می‌کردیم،

آموزگار کاران را در بازی‌های مختلف در نظر داشت. اگر بازی، خبر و حکم را به

و محدود و روشن تدریس می‌کردند. تازه جوان‌ترین و به اصطلاح خام‌ترین

اساتید آن دوره علی‌رغم نادانی و محدودیت‌ها و فراموشی‌ها، به‌طور پور بودند که

ماندگار آن‌ها در ذهن ما ماند و در ذهن ما ماند و در ذهن ما ماند و در ذهن ما ماند.

سراغ متن‌های ادبی برای اجرا گرفته‌اند. مثلاً آن‌قدری که زمان‌ها به فیلم‌های سینمایی و سریال‌ها تبدیل می‌شوند، به سانه‌ی تئاتر در نمی‌آیند. زمانی که با انتشارش سر و صدای می‌اندازد، شاید کم‌تر از دو سال بعد فیلم با سریالی هم بر اساسش ساخته شود ولی جای خالی باقی‌مانده و پدیده‌های ادبی بر صحنه‌های تئاتر دیده می‌شود.

با اینکه در اقتباس‌های سینمایی از متن ادبی، شاید بسیاری از فیلم‌ها و

سریال‌های تولید شده کیفیت قابل قبولی هم نداشته باشند.

بله، دقیقاً ولی مساله‌ی کونی ما کیفیت نیست؛ نبود چنین کنش و در پی آن،

تجربه و علاقه و شگردهای فنی برای این بر گردان صحنه‌ای است که بر آیین

چنین و دیگری را در این کارگاه پیش‌گیریم. البته من به متن‌های ادبی چون

داستان و رمان، تاریخ، شعر، سفرنامه، حوادث جامعه و خاطرات شخصی را هم

اضافه می‌کنم؛ یعنی هر متنی که بتوان آن را به لباس صحنه در آورد و میان دیگران

هم‌رسانی کرد برای نمونه، نمایش‌خواهید آن اتفاق ناگواری که برای شما رخ

داده است، برای کسی دیگر هم روی دهد و این می‌تواند انگیزه‌ای برای یافتن

امکان نمایش آن حادثه و سپس تنظیم اثر باشد یا رویداد یا فاجعه‌ای تلخ که در

جامعه پدیدار شده است؛ همانند ماجرای قتل‌های زنجیره‌ای زاناد و پدیده‌های شوم

گورخولی که کم‌تر کارگردانی از آن‌ها به عنوان موضوع نمایش پتانسیل

نمایش‌اش بی‌بهره و رده است. آن محدود کنشی هم که چنین حوادثی را در بستری

نمایشی دیده و روایت کرده‌اند، عموماً مسامری آگاهانه و مناسب را برای ترجمان

تئاتر می‌نویسند. دل‌برای همین، گاهی ممکن است صحنه‌موضوع روز را هم

داشته باشند ولی بی‌بهره‌تر از پرداخت نمایش باشد. یعنی کم‌تر پیش آمده که این

دورویکر در از هم‌زمان داشته باشند ولی در آن نمونه‌های اند که تجربه‌مده، آثاری

مانا و ارزشمند پدید آمده‌اند که تاریخ ادبیات نمایشی ما را ساخته است.

خویش از متونی مانند سفرنامه و شعر برای اجرای صحنه‌ای، شاید

سخت‌تر از رمان و داستان باشد؛ اگر فاکتور، قطر مطالعه را در نظر داشته‌ایم به چنین

اقتباس‌هایی کارگردان می‌فکرم. کنید تبدیل متن ادبی به نمایش‌نامه‌ها به

«اگر اکنون بسیاری از کارگردان‌ها صحبت کنید و پیرسید چر ادیگر

اجرائی کنید؟ می‌گویند: نمایش‌نامه خوب ندارم؛ یعنی اثر ام‌ویری بازگشت به

صحنه داشتن بکند نمایش‌نامه است. درحالی که کم‌تر کسی سراغ ادبیات رفته

و از گنجینه‌ی بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما

استفاده کرده است. این را راه‌ها کوچک‌تر از دهه نویسنده، پژوهشگر و کارگردان

تئاتر درباره‌ی جایی تئاتر از ادبیات می‌گویند. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر

ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های دهمه، بی‌اندازد به بهانه‌ی پای کارگاه تازه‌ا و با

نام به صحنه بردن ادبیات؛ که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای تئاتر دبا

کوچک‌تر از گنجینه‌ی داشته‌ایم که مشترک آن‌ها می‌تواند در ادامه بخوانید.

اساساً متن ادبی همچون رمان و داستان کم‌تر برای اجرا استفاده می‌شوند

و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایش‌نامه تولید شده باشد.

فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت‌بزرگان این است که بسیاری از اهالی تئاتر تا اهل مطالعه نیستند.

و به همین دلیل که نمی‌توانند اساساً ایده‌ی پرستی که معمولاً هنگام خوانش

متن‌های ادبی شکل می‌گیرد. در آن‌ها پدید می‌آید چون خواندن کتاب به

حداقل ممکن رسیده است؛ و به‌ویژه در میان خانواده‌ی بزرگ تئاتر به همین دلیل،

همه‌چیز لقمه آماده هستند. نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی زحمت ناپ کردن آن

را هم نگذارد. این زندگی فست‌فودی به‌رحال روی آن‌ها هم اثر گذاشته است

و منتظر مدتی آمده دست‌شان بیاید و شیرینی‌یال و دم و آشپزی از آن به صحنه

بیرند برای همین کم‌تر دچار چنین اتفاقاتی بوده‌ام؛ با اینکه در دوره‌هایی از تاریخ

تئاتر ما به‌جای خوانی از کتاب‌های ادبی برای اجرای تئاتر، به شکلی محدود و رخ داده

است، به‌جای آن تبدیل شده ما همیشه فکر کرده‌ایم که برای اجرا در درجه اول به

نمایش‌نامه آماده نیاز داریم و گونه‌های دیگر پدید آوری تئاتر را کم‌تر آزموده‌ایم.

اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و خیلی از کارگردان‌ها صحبت کنید و

پیرسید چر اجرائی کنید؟ می‌گویند: نمایش‌نامه خوب ندارم؛ یعنی اثر ام‌ویری بازگشت به

صحنه داشتن بکند نمایش‌نامه است. درحالی که کم‌تر کسی سراغ ادبیات رفته

و از گنجینه‌ی بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما

استفاده کرده است. این را راه‌ها کوچک‌تر از دهه نویسنده، پژوهشگر و کارگردان

تئاتر درباره‌ی جایی تئاتر از ادبیات می‌گویند. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر

ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های دهمه، بی‌اندازد به بهانه‌ی پای کارگاه تازه‌ا و با

نام به صحنه بردن ادبیات؛ که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای تئاتر دبا

کوچک‌تر از گنجینه‌ی داشته‌ایم که مشترک آن‌ها می‌تواند در ادامه بخوانید.

اساساً متن ادبی همچون رمان و داستان کم‌تر برای اجرا استفاده می‌شوند

و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایش‌نامه تولید شده باشد.

فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت‌بزرگان این است که بسیاری از اهالی تئاتر تا اهل مطالعه نیستند.

و به همین دلیل که نمی‌توانند اساساً ایده‌ی پرستی که معمولاً هنگام خوانش

متن‌های ادبی شکل می‌گیرد. در آن‌ها پدید می‌آید چون خواندن کتاب به

حداقل ممکن رسیده است؛ و به‌ویژه در میان خانواده‌ی بزرگ تئاتر به همین دلیل،

همه‌چیز لقمه آماده هستند. نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی زحمت ناپ کردن آن

را هم نگذارد. این زندگی فست‌فودی به‌رحال روی آن‌ها هم اثر گذاشته است

و منتظر مدتی آمده دست‌شان بیاید و شیرینی‌یال و دم و آشپزی از آن به صحنه

بیرند برای همین کم‌تر دچار چنین اتفاقاتی بوده‌ام؛ با اینکه در دوره‌هایی از تاریخ

تئاتر ما به‌جای خوانی از کتاب‌های ادبی برای اجرای تئاتر، به شکلی محدود و رخ داده

است، به‌جای آن تبدیل شده ما همیشه فکر کرده‌ایم که برای اجرا در درجه اول به

نمایش‌نامه آماده نیاز داریم و گونه‌های دیگر پدید آوری تئاتر را کم‌تر آزموده‌ایم.

اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و خیلی از کارگردان‌ها صحبت کنید و

پیرسید چر اجرائی کنید؟ می‌گویند: نمایش‌نامه خوب ندارم؛ یعنی اثر ام‌ویری بازگشت به

صحنه داشتن بکند نمایش‌نامه است. درحالی که کم‌تر کسی سراغ ادبیات رفته

و از گنجینه‌ی بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما

استفاده کرده است. این را راه‌ها کوچک‌تر از دهه نویسنده، پژوهشگر و کارگردان

تئاتر درباره‌ی جایی تئاتر از ادبیات می‌گویند. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر

ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های دهمه، بی‌اندازد به بهانه‌ی پای کارگاه تازه‌ا و با

نام به صحنه بردن ادبیات؛ که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای تئاتر دبا

کوچک‌تر از گنجینه‌ی داشته‌ایم که مشترک آن‌ها می‌تواند در ادامه بخوانید.

اساساً متن ادبی همچون رمان و داستان کم‌تر برای اجرا استفاده می‌شوند

و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایش‌نامه تولید شده باشد.

فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت‌بزرگان این است که بسیاری از اهالی تئاتر تا اهل مطالعه نیستند.

و به همین دلیل که نمی‌توانند اساساً ایده‌ی پرستی که معمولاً هنگام خوانش

متن‌های ادبی شکل می‌گیرد. در آن‌ها پدید می‌آید چون خواندن کتاب به

حداقل ممکن رسیده است؛ و به‌ویژه در میان خانواده‌ی بزرگ تئاتر به همین دلیل،

همه‌چیز لقمه آماده هستند. نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی زحمت ناپ کردن آن

را هم نگذارد. این زندگی فست‌فودی به‌رحال روی آن‌ها هم اثر گذاشته است

و منتظر مدتی آمده دست‌شان بیاید و شیرینی‌یال و دم و آشپزی از آن به صحنه

بیرند برای همین کم‌تر دچار چنین اتفاقاتی بوده‌ام؛ با اینکه در دوره‌هایی از تاریخ

تئاتر ما به‌جای خوانی از کتاب‌های ادبی برای اجرای تئاتر، به شکلی محدود و رخ داده

است، به‌جای آن تبدیل شده ما همیشه فکر کرده‌ایم که برای اجرا در درجه اول به

نمایش‌نامه آماده نیاز داریم و گونه‌های دیگر پدید آوری تئاتر را کم‌تر آزموده‌ایم.

اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و خیلی از کارگردان‌ها صحبت کنید و

پیرسید چر اجرائی کنید؟ می‌گویند: نمایش‌نامه خوب ندارم؛ یعنی اثر ام‌ویری بازگشت به

صحنه داشتن بکند نمایش‌نامه است. درحالی که کم‌تر کسی سراغ ادبیات رفته

و از گنجینه‌ی بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما

استفاده کرده است. این را راه‌ها کوچک‌تر از دهه نویسنده، پژوهشگر و کارگردان

تئاتر درباره‌ی جایی تئاتر از ادبیات می‌گویند. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر

ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های دهمه، بی‌اندازد به بهانه‌ی پای کارگاه تازه‌ا و با

نام به صحنه بردن ادبیات؛ که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای تئاتر دبا

کوچک‌تر از گنجینه‌ی داشته‌ایم که مشترک آن‌ها می‌تواند در ادامه بخوانید.

اساساً متن ادبی همچون رمان و داستان کم‌تر برای اجرا استفاده می‌شوند

و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایش‌نامه تولید شده باشد.

فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت‌بزرگان این است که بسیاری از اهالی تئاتر تا اهل مطالعه نیستند.

و به همین دلیل که نمی‌توانند اساساً ایده‌ی پرستی که معمولاً هنگام خوانش

متن‌های ادبی شکل می‌گیرد. در آن‌ها پدید می‌آید چون خواندن کتاب به

حداقل ممکن رسیده است؛ و به‌ویژه در میان خانواده‌ی بزرگ تئاتر به همین دلیل،

همه‌چیز لقمه آماده هستند. نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی زحمت ناپ کردن آن

را هم نگذارد. این زندگی فست‌فودی به‌رحال روی آن‌ها هم اثر گذاشته است

و منتظر مدتی آمده دست‌شان بیاید و شیرینی‌یال و دم و آشپزی از آن به صحنه

بیرند برای همین کم‌تر دچار چنین اتفاقاتی بوده‌ام؛ با اینکه در دوره‌هایی از تاریخ

تئاتر ما به‌جای خوانی از کتاب‌های ادبی برای اجرای تئاتر، به شکلی محدود و رخ داده

است، به‌جای آن تبدیل شده ما همیشه فکر کرده‌ایم که برای اجرا در درجه اول به

نمایش‌نامه آماده نیاز داریم و گونه‌های دیگر پدید آوری تئاتر را کم‌تر آزموده‌ایم.

اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و خیلی از کارگردان‌ها صحبت کنید و

پیرسید چر اجرائی کنید؟ می‌گویند: نمایش‌نامه خوب ندارم؛ یعنی اثر ام‌ویری بازگشت به

صحنه داشتن بکند نمایش‌نامه است. درحالی که کم‌تر کسی سراغ ادبیات رفته

و از گنجینه‌ی بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما

استفاده کرده است. این را راه‌ها کوچک‌تر از دهه نویسنده، پژوهشگر و کارگردان

تئاتر درباره‌ی جایی تئاتر از ادبیات می‌گویند. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر

ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های دهمه، بی‌اندازد به بهانه‌ی پای کارگاه تازه‌ا و با

نام به صحنه بردن ادبیات؛ که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای تئاتر دبا

کوچک‌تر از گنجینه‌ی داشته‌ایم که مشترک آن‌ها می‌تواند در ادامه بخوانید.

اساساً متن ادبی همچون رمان و داستان کم‌تر برای اجرا استفاده می‌شوند

و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایش‌نامه تولید شده باشد.

فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت‌بزرگان این است که بسیاری از اهالی تئاتر تا اهل مطالعه نیستند.

و به همین دلیل که نمی‌توانند اساساً ایده‌ی پرستی که معمولاً هنگام خوانش

متن‌های ادبی شکل می‌گیرد. در آن‌ها پدید می‌آید چون خواندن کتاب به

حداقل ممکن رسیده است؛ و به‌ویژه در میان خانواده‌ی بزرگ تئاتر به همین دلیل،

همه‌چیز لقمه آماده هستند. نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی زحمت ناپ کردن آن

را هم نگذارد. این زندگی فست‌فودی به‌رحال روی آن‌ها هم اثر گذاشته است

و منتظر مدتی آمده دست‌شان بیاید و شیرینی‌یال و دم و آشپزی از آن به صحنه

بیرند برای همین کم‌تر دچار چنین اتفاقاتی بوده‌ام؛ با اینکه در دوره‌هایی از تاریخ

تئاتر ما به‌جای خوانی از کتاب‌های ادبی برای اجرای تئاتر، به شکلی محدود و رخ داده

است، به‌جای آن تبدیل شده ما همیشه فکر کرده‌ایم که برای اجرا در درجه اول به

نمایش‌نامه آماده نیاز داریم و گونه‌های دیگر پدید آوری تئاتر را کم‌تر آزموده‌ایم.

اگر همه شرایط اجرا فراهم باشد و خیلی از کارگردان‌ها صحبت کنید و

پیرسید چر اجرائی کنید؟ می‌گویند: نمایش‌نامه خوب ندارم؛ یعنی اثر ام‌ویری بازگشت به

صحنه داشتن بکند نمایش‌نامه است. درحالی که کم‌تر کسی سراغ ادبیات رفته

و از گنجینه‌ی بزرگ ادبیات جهان برای به صحنه آمدن در جهان کوچک تئاتر ما

استفاده کرده است. این را راه‌ها کوچک‌تر از دهه نویسنده، پژوهشگر و کارگردان

تئاتر درباره‌ی جایی تئاتر از ادبیات می‌گویند. اتفاقی که به اعتقاد او باعث شده تئاتر

ما در دام تکرار محتوا و فرم‌های دهمه، بی‌اندازد به بهانه‌ی پای کارگاه تازه‌ا و با

نام به صحنه بردن ادبیات؛ که به بازخوانی متن‌های ادبی برای اجرای تئاتر دبا

کوچک‌تر از گنجینه‌ی داشته‌ایم که مشترک آن‌ها می‌تواند در ادامه بخوانید.

اساساً متن ادبی همچون رمان و داستان کم‌تر برای اجرا استفاده می‌شوند

و عموماً متنی برای صحنه انتخاب می‌شود که در قالب نمایش‌نامه تولید شده باشد.

فکر می‌کنید علت این اتفاق چیست؟

حقیقت‌بزرگان این است که بسیاری از اهالی تئاتر تا اهل مطالعه نیستند.

و به همین دلیل که نمی‌توانند اساساً ایده‌ی پرستی که معمولاً هنگام خوانش

متن‌های ادبی شکل می‌گیرد. در آن‌ها پدید می‌آید چون خواندن کتاب به

حداقل ممکن رسیده است؛ و به‌ویژه در میان خانواده‌ی بزرگ تئاتر به همین دلیل،

همه‌چیز لقمه آماده هستند. نمایش‌نامه‌ای آماده که حتی ز

«آرت» در رشت روی صحنه
است

حضور پررنگ علیرضا کوشک جلالی در شهرهای گوناگون ایران

علیرضا کوشک جلالی پس از ۶ هفته تمرینات آنلاین نمایش «آرت»، دو هفته پیش برای تمرینات نهایی به ایران آمد و مستقیم راهی رشت شد و این نمایش ۲۳ دی ماه، با هنرمندان گیلانی به صحنه رفت. به گزارش ایسنا، این نمایشنامه نویس و کارگردان تئاتر، برنده جایزه نمایشنامه نویسی مردمی آلمان، در ایران هم حضور پررنگی دارد و در شهرهای گوناگون هم کارگاه های آموزشی برگزار می کند و هم نمایش های مختلفی را به صحنه می برد. او از جمله هنرمندان حرفه ای تئاتر است که در دوران کرونا نیز فعالیت های خود را تعطیل نکرد و در آلمان هم نمایش اجرا کرد و هم دوره های آموزشی خود را به صورت آنلاین ادامه داد.

نمایشنامه «آرت» که در ایران با نام «هنر» شناخته می شود، از جمله آثار مشهور یاسمینا رضا است که پیش از این هم کارگردان های دیگری همچون داود رشیدی و پارسا پیروفر آن را اجرا کرده اند. کوشک جلالی متن این نمایشنامه را خود ترجمه کرده که از سوی نشر «مهر نوز» در تهران منتشر شده است.

او این نمایش را با تهیه کنندگی عامر عظیمی و بازی شاهد غروی، اشکان بخشنده، عامر عظیمی در تماشاخانه «نارون» رشت به صحنه برده است.

یاسمینا رضا خود درباره این نمایشنامه گفته است: «خودفریبی برای من بخش مهمی از زندگی است و من امروز بخصوص آن را با دنبال کردن یک چهره سیاسی می بینم. خودفریبی امروز حکومت می کند. خودفریبی عنصر مسلط نهاد بشری است. خودفریبی تنها دروغ گفتن به دیگران نیست بلکه دروغ گفتن به خود است. شکلی از محافظت است و ناشی از احساسات دیگر مثل احساس غرور، نخوت، ترس، و در آمیختن یاد دیگران است.»

اجرای این نمایش در رشت تا اول بهمن ماه ادامه دارد. در اجرای این اثر نمایشی، عامر عظیمی به عنوان تهیه کننده، مونا محبوب به عنوان مدیر تولید و فرید نظری به عنوان طراح پوستر و بروشور همکاری دارند. عکاس کار هم سینا زارع است و دستیار اول کارگردان و برنامه ریز نمایش نیز یاسمن سیدی است. این نمایش در تاریخ یادشده هر روز ساعت ۱۸ و سی دقیقه در تماشاخانه «نارون» رشت به نشانی: بلوار مدرس (بین میدان نیروی دریایی و توشیبا) کوچه گل نیلوفر، جنب پارک نارون انجام می شود و بلیت آن در سایت Tsandali.ir به فروش می رسد.

تئاتر

مدیران دل بسته به تئاتر، به این هنر عمق می بخشند

مدیر کل هنرهای نمایشی در ادامه با اشاره به تعداد قابل توجه هنرمندان شرکت کننده در این دوره از جشنواره به ویژه گروه های جوان، گفت: خانواده تئاتر با وجود تمام سختی ها، تلاش می کند به حیات خود ادامه دهد و جشنواره تئاتر فجر نیز این تلاش ها و ایستادگی را راج می نهد.

آشنا همچنین خطاب به علی نصیریان گفت: تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگان هنر زنده است و نفس گرم شما می تواند مشوق حرکت رو به جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سر لوحه کار قرار دهند.

در ادامه علی نصیریان خطاب به جوان های شرکت کننده در جشنواره گفت: من درود می فرستم به همه جوان ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می کنند؛ برای تئاتری که از بخش های زیبا، تاثیر گذار و دل نشین هنر است. یک هنر منحصر به فرد و تکثیر نشدنی است؛ یک آیین است که در آن یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می گیرد تا مسائل و مصایب و گرفتاری هایش را عریان کند، بشکافد و مقابل انسان دیگری جراحی کند. همه این زخم هادر تئاتر باز می شود؛ بنابراین تئاتر یک هنر زنده است.

این هنرمند پیشکسوت تئاتر، سینما و تلویزیون تاکید کرد: شما یک کار غیر قابل تکثیر و بسیار انسانی انجام می دهید؛ چرا که انسان را مقابل انسان جراحی می کنید.

علی نصیریان در دیدار با برگزار کنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر، با تاکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثر گذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.

به گزارش ایلنا، برنامه دیدار با استاد «علی نصیریان» پیش از ظهر یکشنبه بیست و ششم دی با حضور «قادر آشنا» مدیر کل هنرهای نمایشی، «حسین مسافر آستانه» دبیر چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر و «وحید لک» مدیر روابط عمومی، ارتباطات و تبلیغات جشنواره در منزل این هنرمند پیشکسوت برگزار شد.

در ابتدای این دیدار، حسین مسافر آستانه گزارشی از وضعیت این دوره جشنواره تئاتر فجر ارائه کرد و گفت: فکر نمی کردیم که با توجه به تداوم شرایط کرونایی، امسال انقدر گروه تئاتری در کشور کار کرده باشند. به طوری که بیش از ۶۰۰ گروه متقاضی حضور در این دوره جشنواره بودند.

قادر آشنایز در این دیدار از تلاش برای حمایت گروه های جوان و امید دادن به آنها برای ادامه کار در شرایط دشوار اقتصادی خبر داد و گفت: با برنامه ریزی های صورت گرفته، امسال از هزینه کرد بودجه در بخش های جنبی کاسته شده و در تلاشیم تا بزرگ ترین بخش بودجه این دوره از جشنواره را به کمک هزینه حمایت از گروه های شرکت کننده در جشنواره اختصاص دهیم.

نسیم ادبی باز هم با «خونین زار» روی صحنه می رود

نسیم ادبی با نمایش «خونین زار» برای سومین بار به صحنه می رود. «خونین زار» نمایشی است به نویسندگی و کارگردانی سهراب حسینی که قرار است بهمن امسال در تئاتر شهر زادروی صحنه برود.

این اثر نمایشی پیش از این سال های ۹۴ و ۹۸ روی صحنه رفته و گروه اجرایی آن حالا مشغول تمرین هستند تا بار دیگر نمایش خود را روی صحنه ببرند.

سهراب حسینی درباره اجرای این نمایش برای سومین بار به ایسنا می گوید: نمایش «خونین زار» در هر دو اجرای قبلی مورد توجه تماشاگران قرار گرفت و در مجموع ۷ ماه روی صحنه بود. سال ۹۸ برای دومین بار این نمایش را اجرا کردیم و با وجود استقبال مخاطبان، به دلیل تداخل اجرای آن با دیگر پروژه هایمان به ناچار اجرا را متوقف و به زمانی دیگر موکول کردیم اما از همان موقع در صدد بودیم اجرای نمایش را ادامه بدهیم تا اینکه همه گیری کرونا و تعطیلات تئاتر، برنامه ریزی ما را تغییر داد اما حالا با بهتر شدن شرایط، تصمیم گرفتیم نمایش را برای سومین بار اجرا کنیم.

شادی کودکان در نقاط صفر مرزی

نقطه از کشور به عنوان پایگاه‌های معین تماشاخانه‌های سیار انتخاب می‌شوند، تماشاخانه‌های سیار در این استان‌ها مستقر می‌شوند و استان‌های همجوار را پوشش می‌دهند

شهره کیانوش
خبرنگار

کودکان وقتی با خبر می‌شوند قرار است تریلی نمایش به روستایشان بیاید، چند روز مانده به اجرای برنامه در محوطه رفت و آمد می‌کنند و منتظر ورود تماشاخانه سیار می‌شوند.

کودکان بتوانند در قالب داستان رویاپردازی کنند و به دنبال مطالبه‌گری باشند. ۴ شخصیت از شخصیت نمایشی ما روی صحنه بازی می‌کنند و شخصیت دیگر نمایش را کودکان حاضر و مخاطبان ما تشکیل می‌دهند. آنها به ما ایده می‌دهند و خط داستان را پیش می‌برند. داستان نمایش با کمک کودکان روستایی و با مشارکت آنها به پایان می‌رسد. بالا رفتن اعتماد به نفس این حس را در آنها تقویت می‌کند که بتوانند برای آینده تحصیلی و شغلیشان تصمیم بگیرند.

شور و اشتیاق کودکان و خانواده‌ها

شهرستان‌ها و محله‌های حاجی‌آباد، احمدی، قین، دشت مارم، بندرعباس (بالايشگاه، شهرک گاز، محله شنبلیله، سورو)، ایسین، قلمه‌قازی، بندرلر، خمیر، بستک، جناح، بندرلنگه، گزیر، کنگ، قشم، لارک، بندرعباس (محله‌های اسلام‌آباد، ۲ هزار) سیریک، میناب و ایوموسی از مناطقی است که تماشاخانه سیار به آنجا سفر کرده.

هر یک از این سفرها با تجربه شیرینی برای گروه نمایش همراه بوده است. تیموری که کارگردانی نمایش کودکان را بر عهده دارد از حضور کودکان همراه خانواده‌ها به عنوان مخاطبان برنامه‌ها یاد می‌کند و می‌گوید: اغلب اجرای ما در مناطق محرومی است که نه فقط کودکان بلکه پدران و مادرانشان تجربه‌ای از تماشای برنامه نمایشی نداشته‌اند. وقتی قرار است گروه ما به منطقه‌ای سفر کند از چند روز قبل به ساکنان آن روستا اطلاع‌رسانی می‌شود. کودکان وقتی با خبر می‌شوند قرار است تریلی نمایش به روستایشان بیاید، چند روز مانده به اجرای برنامه در محوطه رفت‌وآمد می‌کنند و منتظر ورود تماشاخانه سیار می‌شوند.

او با بیان اینکه در اجرای بسیاری از روستاها، کل اعضای خانواده‌ها حضور می‌یابند، می‌افزاید: حتی پیرمردهایی که قادر نیستند به بیرون از خانه بروند، گشتن گشتن خود را به محل اجرای برنامه می‌رسانند. همه این صحنه‌ها شوق اجرا و سفر به مناطق محروم را در ما بیشتر می‌کند. به نظر من همه نهادها در همه استان‌ها و شهرها می‌توانند با کمترین امکانات در اجرای برنامه‌های فرهنگی مشارکت کنند و این موضوع را فقط وظیفه نهادهای مرسوم به کودکان ندانند. با برنامه‌های فرهنگی می‌توان آموزش‌های غیرمستقیم را

فقر فرهنگی و محروم بودن کودکان و نوجوانان مناطق حاشیه‌نشین و کم‌برخوردار، موضوع غیرقابل انکاری است که می‌تواند زمینه بروز آسیب‌های اجتماعی را در کنار فقر اقتصادی در این مناطق بیشتر کند. اجرای عدالت فرهنگی در همه مناطق کشور، متولیان حوزه کودک در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان را بر آن داشته است تا با راه‌اندازی تماشاخانه سیار به مناطق کم‌برخوردار و محروم و صفر مرزی سفر کنند. پس از وقفه‌ای که به دلیل شیوع کرونا در این طرح متعرج شد، نخستین سفر تماشاخانه سیار کانون با سفر به استان هرمزگان شروع شده و قرار است با انتخاب استان‌های معین برنامه‌های فرهنگی با جدیت بیشتری دنبال شود.

استفاده از ظرفیت‌های بومی

تریلی تماشاخانه سیار که به سیستم صوتی، ژنراتور برق، تلویزیون شهری، اتاق گرم، اتاق فرمان و صحنه متحرک مجهز است، همراه با بازیگران و مجریانی که سال‌هاست در حوزه کودک فعالیت می‌کنند سفر خود را از تهران شروع می‌کند و به مناطق می‌رود که خانواده‌ها از داشتن یک تلویزیون هم محرومند.

احمد تیموری با بیش از ۲۰ سال سابقه کار در حوزه کودک، آموزش غیرمستقیم به کودکان به‌ویژه از راه نمایش را یکی از مهم‌ترین راه‌های ارتباط با دنیای کودکان عنوان می‌کند و معتقد است با اجرای نمایش و انتخاب داستان‌هایی متناسب با کودکان و نوجوانان به دنبال بالابردن حس اعتماد و تقویت قدرت تخیل آنها هستیم.

«رینارد روباه» عنوان نمایشی است به کارگردانی احمد تیموری که در تماشاخانه سیار کانون پرورش فکری برای کودکان و نوجوانان در شهرهای مختلف اجرا شده است. استفاده از داستان‌های بومی برای برقراری ارتباط مخاطبان موضوعی است که احمد تیموری به آن اشاره می‌کند و می‌گوید: ما در برنامه‌هایی که در مناطق مختلف برگزار می‌شود از قصه‌گوهای بومی و داستان‌های محلی استفاده می‌کنیم. هدفمان از اجرای نمایش این است که

۴۰۹۳۳

۲۳ هزار و ۹۴۰ نفر مخاطب در مناطق استان‌های محروم از ۱۳۲ اجرا بهره‌مند شدند.

داستان تماشاخانه

تماشاخانه سیار از قدیم‌الایام در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان تهران در یک دستگاه تریلی اجرا می‌شد. این تماشاخانه در کانون و پرورش فکری کودکان و نوجوانان تهران دایر بود و به مناسبت‌های مختلف در آن برنامه اجرا می‌شد. هم‌زمان با شروع جنگ تحمیلی، تماشاخانه به بیمارستان صحرایی و به محلی برای مداوای مجروحان جنگ تحمیلی تبدیل شد. بعد از پایان جنگ، سفرهای تماشاخانه در استان‌ها از سر گرفته شد و اکنون با افزایش تعداد تماشاخانه امکان افزایش سفر به مناطق محروم فراهم شده است. سفرها و اجراهای پی در پی موجب شد تا تماشاخانه فرسوده شود. اما با بازسازی این تماشاخانه سیار، فضایی مناسب برای اجرای دوباره برنامه‌های فرهنگی فراهم شده است.

و ۹۴۰ نفر مخاطب در مناطق استان‌های محروم از ۱۳۲ اجرا بهره‌مند شده‌اند.

نه فقط به کودکان بلکه به همه ساکنان در دور دست‌ترین مناطق ارائه داد.

انتخاب استان معین

دست‌رسی آسان و بهره‌مندی همه استان‌ها از برنامه‌های کانون موجب شده است تا در کنار افزایش تعداد تماشاخانه‌های سیار، استان‌هایی نیز به عنوان پایگاه کانون انتخاب شوند. با بررسی مناطق مختلف در استان‌ها نقطه از کشور به عنوان پایگاه‌های معین تماشاخانه‌های سیار انتخاب می‌شوند. استان‌های معین تحت نظارت و حمایت و هدایت واحد تماشاخانه‌ها به عنوان بازوهای محرک تماشاخانه‌های سیار در کشور عمل خواهند کرد. تماشاخانه سیار در این استان‌ها مستقر می‌شوند و استان‌های همجوار را پوشش می‌دهند. استان هرمزگان به عنوان نخستین پایگاه و استان معین در جنوب کشور انتخاب شده است و توجه به ظرفیت‌های استانی و همجواری با چند استان امکان بهره‌مندی تعداد بیشتری از کودکان و نوجوانان را از برنامه‌های تماشاخانه سیار فراهم خواهد کرد.

شروع دوباره سفرها از هرمزگان

سال ۹۸ با شروع کرونا سفرهای تماشاخانه سیار هم تعطیل شد، اما با اعلام عادی شدن شرایط، تماشاخانه به استان هرمزگان سفر کرد. افزایش تعداد تماشاخانه‌ها این امکان را فراهم می‌کند تا استان‌های بیشتری تحت پوشش برنامه‌های فرهنگی کانون قرار بگیرند. لیلان لودی، مسئول تماشاخانه‌های سیار کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در گفت‌وگو با همشهری از افزایش تعداد کانتینرها برآیند می‌گوید: تعداد تماشاخانه‌های سیار به ۶ دستگاه رسیده است. علاوه بر این ۶ دستگاه که سفرشان را از تهران به سمت استان‌ها شروع می‌کنند، استان خراسان رضوی نیز یک دستگاه تماشاخانه سیار برای اجرای برنامه‌های ویژه کودکان و نوجوانان دارد. طبق آمار ارائه شده از سوی مسئول تماشاخانه‌های سیار کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در سفرهای تماشاخانه از ۱۴ آذر تا ۵ دی در مجموع ۲۳ هزار

معرفی ۲۶ هنرمند برای انتخاب نمایش

اعضای هیأت انتخاب آثار بخش صحنه‌ای چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر معرفی شدند. به گزارش همشهری، ۲۶ هنرمند مسئولیت انتخاب آثار صحنه‌ای چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر را از میان نمایش‌های برگزیده جشنواره‌های تئاتر استان‌ها، آثاری که صاحبان آنها به صورت مستقیم متقاضی حضور در جشنواره بودند و نمایش‌های بخش مهمان بر عهده گرفتند. از میان ۲۶ هنرمند، علی ایزدی نمایشنامه‌نویس و کارگردان تئاتر، ساناز بیان نمایشنامه‌نویس و کارگردان،

محمد مهدی خاتمی نویسنده و کارگردان، افشین خورشیدباختری پژوهشگر، کارگردان، مهرداد رایانی مخصوص پژوهشگر، نویسنده و مدرس دانشگاه، شهرام زرگر پژوهشگر، مترجم و مدرس دانشگاه، محسن سلیمانی فارسانی بازیگر و کارگردان تئاتر، اکبر صمدی‌نیا کارگردان تئاتر، علی عسگر علیزاده مقدم

پوستر اهدایی دبیر جشنواره تئاتر فجر به علی نصیریان

نویسنده، پژوهشگر و مدرس دانشگاه، علی فرحناک نویسنده، کارگردان و بازیگر تئاتر، مهرداد کورش‌نیا نمایشنامه‌نویس، کارگردان، شیوا مسعودی کارگردان و مدرس دانشگاه، اتابک نادری کارگردان و بازیگر، هوشنگ هیپاوند کارگردان و بازیگر و نیز جهانشیر یاراحمدی پژوهشگر و کارگردان اعضای هیأت انتخاب آثار بخش صحنه‌ای (آثاری که صاحبان آن به صورت مستقیم تقاضای حضور در جشنواره را داشتند) چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر را تشکیل می‌دهند. البته در این دوره حسین مسافرآستانه، محسن بابایی ربیعی فعال فرهنگی، محمودرضا رحیمی مدرس دانشگاه، اردشیر صالح‌پور نویسنده، پژوهشگر و مدرس دانشگاه و وحید فخرموسوی نویسنده و کارگردان تئاتر مشاوران دبیر در انتخاب آثار بخش صحنه‌ای هستند. همچنین میلاد اکبرنژاد نویسنده، کارگردان، حسین پاکدل نویسنده، کارگردان و بازیگر تئاتر، نوشین تبریزی نویسنده، کارگردان و بازیگر، مهدی حاجیان بازیگر، حسن رونده کارگردان، نادیا فرجی بازیگر و مدرس و سیدرحیم موسوی کارگردان و پژوهشگر تئاتر اعضای هیأت انتخاب نمایش‌های برگزیده جشنواره‌های تئاتر استان را تشکیل می‌دهند.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۲۷ دی ماه ۱۴۰۰ * ۱۱:۵۵

علی نصیریان:

مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند

مسائل و مصایب و گرفتاری‌هایش را عریان کند، بشکافد و مقابل انسان دیگری جراحی کند، همه این زخم‌ها در تئاتر باز می‌شود؛ بنابراین تئاتر یک هنر زنده است. این هنرمند پیشکسوت تئاتر، سینما و تلویزیون تأکید کرد: شما یک کار غیر قابل تکثیر و بسیار انسانی انجام می‌دهید؛ چراکه انسان را مقابل انسان جراحی می‌کنید. نصیریان ادامه داد: شما کسانی هستید که با نگاه و سواد و انرژی تازه وارد عرصه تئاتر شدید و برخی از شما بسیار خوب درخشیدید و کار کردید. حتی اگر پنج اثر در خور توجه از بین ۶۰۰ گروه متقاضی در جشنواره تئاتر فجر بیرون بیاید، ترد با جشنواره است چراکه خلافت مقوله سسادهای نیست. این جشنواره با وجود تمام مشکلات کشور، فرصتی در مسیر پیشرفت شمعاست؛ امیدوارم این رویداد کمکی باشد تا بتوانید خلافت‌های خود را به نمایش بگذارید. او همچنین با تأکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی و نقش آن در ارتقای یک جشنواره، گفت: از پیش از انقلاب تا امروز، مدیرانی بوده‌اند که اصلاً تئاتر را دوست نداشتند. اما برخی دیگر، عاشق تئاتر و هنر بودند و آن را ارتقا دادند. آقای قادر آشنا و آقای مسافراستانه جزو دسته دوم هستند؛ چراکه دل بسته هنر و تئاترند. نصیریان تصریح کرد: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود. در پایان این دیدار، نسخهای از پرتره استاد علی نصیریان با عکسی از مهدی آشنا به ایشان اهدا و نسخهای دیگر توسط این هنرمند امضا شد تا در دبیرخانه جشنواره تئاتر فجر قرار بگیرد.

کار کرده باشند. به طوری که پیش از ۶۰۰ گروه متقاضی حضور در این دوره جشنواره بودند. قادر آشنا نیز در این دیدار از تلاش برای حمایت گروه‌های جوان و امید دادن به آنها برای ادامه کار در شرایط دشوار اقتصادی خبر داد و گفت: با برنامه‌ریزی‌های صورت گرفته، امسال از هزینه‌کرد بودجه در بخش‌های جنبی کاسته شده و در تلاشیم تا بزرگ‌ترین بخش بودجه این دوره از جشنواره را به کمک هزینه حمایت از گروه‌های شرکت کننده در جشنواره اختصاص دهیم. مدیرکل هنرهای نمایشی در ادامه با اشاره به تعداد قابل توجه هنرمندان شرکت کننده در این دوره از جشنواره به ویژه گروه‌های جوان، گفت: خانواده تئاتر با وجود تمام سختی‌ها، تلاش می‌کند به حیات خود ادامه دهد و جشنواره تئاتر فجر نیز این تلاش‌ها و ایستادگی را ارج می‌نهد.

تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگانیش زنده است

آشنا همچنین خطاب به علی نصیریان گفت: تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگانیش زنده است و نفس گرم شما می‌تواند مشوق حرکت رو به جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته‌اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سرلوحه کار قرار دهند. در ادامه علی نصیریان خطاب به جوان‌های شرکت کننده در جشنواره گفت: من درود می‌فرستم به همه جوان‌ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می‌کنند؛ برای تئاتری که از بخش‌های زیبا، تاثیرگذار و دل‌نشین هنر است. یک هنر منحصر به فرد و تکثیر نشدنی است؛ یک آیین است که در آن یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می‌گیرد تا

«علی نصیریان» در دیدار با برگزارکنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر، با تأکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثرگذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود. برنامه دیدار با استاد علی نصیریان پیش از ظهر یکشنبه بیست و ششم دی ماه با حضور قادر آشنا مدیرکل هنرهای نمایشی و حسین مسافراستانه دبیر چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر و وحید لک مدیر روابط عمومی، از تباطات و تبلیغات جشنواره در منزل این هنرمند پیشکسوت برگزار شد. در ابتدای این دیدار، حسین مسافراستانه گزارشی از وضعیت این دوره جشنواره تئاتر فجر ارائه کرد و گفت: فکر نمی‌کردیم که با توجه به تداوم شرایط کرونایی، امسال انقدر تئاتری در کشور

«علی نصیریان» در دیدار با مدیران جشنواره تئاتر فجر مطرح کرد:

مدیران دل بسته به تئاتر به این هنر عمق می بخشند

در ادامه علی نصیریان خطاب به جوان های شرکت کننده در جشنواره گفت: «من درود می فرستم به همه جوان ها و هنرمندانی که برای هنر تئاتر تلاش می کنند؛ برای تئاتری که از بخش های زیبا، تاثیر گذار و دل نشین هنر است. یک هنر منحصر به فرد و تکثیر نشدنی است؛ یک آیین است که در آن یک انسان مقابل انسانی دیگر قرار می گیرد تا مسائل و مصایب و گرفتاری هایش را عریان کند، بشکافد و مقابل انسان دیگری جراحی کند. همه این زخم ها در تئاتر باز می شود؛ بنابراین تئاتر یک هنر زنده است.»

این هنرمند پیشکسوت تئاتر، سینما و تلویزیون تاکید کرد: «شما یک کار غیر قابل تکثیر و بسیار انسانی انجام می دهید؛ چرا که انسان را مقابل انسان جراحی می کنید.»

نصیریان ادامه داد: «شما کسانی هستید که با نگاه و سواد و انرژی تازه وارد عرصه تئاتر شدید و برخی از شما بسیار خوب درخشیدید و کار کردید. حتی اگر پنج اثر در خور توجه از بین ۶۰۰ گروه متقاضی در جشنواره تئاتر فجر بیرون بیاید، بُرد با جشنواره است چرا که خلایق مقوله ساده ای نیست. این جشنواره با وجود تمام مشکلات کشور، فرصتی در مسیر پیشرفت شماست؛ امیدوارم این رویداد کمکی باشد تا بتوانید خلایق های خود را به نمایش بگذارید.»

او همچنین با تاکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی و نقش آن در ارتقای یک جشنواره، گفت: «از پیش از انقلاب تا امروز، مدیرانی بوده اند که اصلا تئاتر را دوست نداشتند. اما برخی دیگر، عاشق تئاتر و هنر بودند و آن را ارتقا دادند. آقای قادر آشنا و آقای مسافر آستانه جزو دسته دوم هستند؛ چرا که دل بسته هنر و تئاترند.» نصیریان تصریح کرد: «مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثر گذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.» در پایان این دیدار، نسخهای از پرتو استاد علی نصیریان با عکسی از مهدی آشنا به ایشان اهدا و نسخهای دیگر توسط این هنرمند امضا شد تا در دبیرخانه جشنواره تئاتر فجر قرار بگیرد.

*** اعلام اسامی مستندهای راه یافته به چهلمین جشنواره فیلم فجر**

هیات انتخاب بخش سینمای مستند چهلمین جشنواره

فیلم فجر، اسامی فیلم های راه یافته به این بخش را اعلام کرد. بر اساس اعلام دبیرخانه جشنواره فیلم فجر و هیات انتخاب بخش مستند جشنواره چهلیم، فیلم های راه یافته به بخش سینمای مستند این دوره جشنواره اعلام شد.

فیلم های «آن مرد با اتوبوس آمد» به کارگردانی و تهیه کنندگی نیما مهدیان، «احتضار» به کارگردانی حجت طاهری و تهیه کنندگی حجت طاهری، عبدالحق طاهری، «تفنگ برادر» به کارگردانی و تهیه کنندگی کامران جاهدی، «دبستان پاریس» به کارگردانی و تهیه کنندگی حسن نقاشی، «سرباز شماره صفر» به کارگردانی و تهیه کنندگی محمد سلیمی راد، «مشق امشب» به کارگردانی و تهیه کنندگی اشکان نجانی، مهران نعمت الهی، «هیچکس منتظر نیست» به کارگردانی و تهیه کنندگی محسن اسلام زاده، «یکی از رویاهای من» به کارگردانی و تهیه کنندگی محسن هادی در این بخش حضور دارند.

احمد ضابطی جهرمی، محمد تهیمی نژاد، محمدعلی فارسی، مرتضی شعبانی و محمدرضا عباسیان اعضای هیات انتخاب بخش مستند جشنواره چهلیم بودند.

*** اعلام اسامی ۱۰ فیلم کوتاه راه یافته به چهلمین جشنواره فیلم فجر**

هیات انتخاب بخش سینمای کوتاه چهلمین جشنواره فیلم فجر اسامی ۱۰ فیلم کوتاه این بخش را اعلام کردند.

بر اساس گاه شمار چهلمین جشنواره فیلم فجر، هیات انتخاب بخش سینمای کوتاه این رویداد، اسامی آثار این بخش را به شرح زیر اعلام کرد:

بر این اساس فیلم های کوتاه داستانی «آهو» به کارگردانی و تهیه کنندگی مهسا رضوی، ارفاق به کارگردانی رضا نجانی و تهیه کنندگی سولماز وزیرزاده، «تابوت» به کارگردانی اکبر زارع و تهیه کنندگی انجمن سینمای جوانان ایران - دفتر تبریز، اکبر زارع، گذشته به کارگردانی حمید محمدی و تهیه کنندگی حمید محمدی و دفتر مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی، «گوزن» به کارگردانی هادی بابایی فر و تهیه کنندگی هادی بابایی فر و محمود غفاری، «لنو» به کارگردانی محمد معین روح الامینی و تهیه کنندگی محمد معین روح الامینی و انجمن سینمای جوانان ایران (دفتر کاشان)، «ماجان» به کارگردانی فردین انصاری و تهیه کنندگی انجمن سینمای جوانان، بنیاد بین المللی امام رضا (ع)، «هاجرو» به کارگردانی افشین اخلاقی فیض آثار و تهیه کنندگی افشین اخلاقی فیض آثار و انجمن سینمای جوانان، «هرگز، گاهی، شاید» به کارگردانی شادی کرم رودی و تهیه کنندگی آریین وزیردفتری، «ویار» به کارگردانی حورا طباطبائی و تهیه کنندگی حورا طباطبائی و انجمن سینمای جوانان در این بخش به رقابت می پردازند.

احمد رضا معتمدی، دانش اقباشاوی و حامد جعفری اعضای هیات انتخاب بخش سینمای کوتاه چهلمین جشنواره فیلم فجر بودند.

کائنات «علی نصیریان» در دیدار با برگزار کنندگان چهلمین جشنواره تئاتر فجر، با تاکید بر اهمیت مدیریت فرهنگی در ارتقای تئاتر، گفت: «مدیریت فرهنگی در پروسه پیشرفت و عمق بخشیدن به هنر و تئاتر بسیار اثر گذار است و با حضور مدیرانی دل بسته به تئاتر، این اتفاق ممکن خواهد بود.» به گزارش کائنات به نقل از ستاد خبری چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر، برنامه دیدار با استاد «علی نصیریان» پیش از ظهر یکشنبه بیست و ششم دی ماه با حضور «قادر آشنا» مدیر کل هنر های نمایشی و «حسین مسافر آستانه» دبیر چهلمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر و «وحید لک» مدیر روابط عمومی، ارتباطات و تبلیغات جشنواره در منزل این هنرمند پیشکسوت برگزار شد.

در ابتدای این دیدار، حسین مسافر آستانه گزارشی از وضعیت این دوره جشنواره تئاتر فجر ارائه کرد و گفت: «فکر نمی کردیم که با توجه به تاووم شرایط کرونایی، امسال انقدر گروه تئاتری در کشور کار کرده باشند. به طوری که بیش از ۶۰۰ گروه متقاضی حضور در این دوره جشنواره بودند.»

قادر آشنا نیز در این دیدار از تلاش برای حمایت گروه های جوان و امید دادن به آنها برای ادامه کار در شرایط دشوار اقتصادی خبر داد و گفت: «با برنامه ریزی های صورت گرفته، امسال از هزینه کرد بودجه در بخش های جنبی کاسته شده و در تلاشیم تا بزرگ ترین بخش بودجه این دوره از جشنواره را به کمک هزینه حمایت از گروه های شرکت کننده در جشنواره اختصاص دهیم.»

مدیر کل هنر های نمایشی در ادامه با اشاره به تعداد قابل توجه هنرمندان شرکت کننده در این دوره از جشنواره به ویژه گروه های جوان، گفت: «خانواده تئاتر با وجود تمام سختی ها، تلاش می کند به حیات خود ادامه دهد و جشنواره تئاتر فجر نیز این تلاش ها و ایستادگی را از می نهد.»

آشنا همچنین خطاب به علی نصیریان گفت: «تئاتر با نگاه به اساتید و بزرگانش زنده است و نفس گرم شما می تواند مشوق حرکت رو به جلوی هنرمندان جوانی باشد که تازه قدم در راه تئاتر گذاشته اند و پیام شما را برای ادامه این مسیر سرلوحه کار قرار دهند.»